

Časopis České obce sokolské

SOKOL

prosinec
2013

Olympijský park na Letné: Aktivní sport a fandění

„Sokol je naším
přirozeným
partnerem,”
říká v rozhovoru
předseda Českého
olympijského
výboru Jiří Kejval

První sokolovna má 150 let

Letos 9. prosince uplynulo
přesně jeden a půl století
od jejího otevření

Co živel zničil, sokolové obnovili

Sokolovna v Podmoklech po
červnové ničivé záplavě je opět v provozu

■ Mikuláš, andělé, čerti – když v prosinci uhodí jejich čas, potkáváme je snad všude. Není tedy divu, že každoročně zavítají i do mnoha sokoloven ať již přímo na cvičení dětí, nebo na samostatných mikulášských a vánočních besídkách. Nejinak tomu bylo i letos.

Tradiční Mikulášskou nadílku zažily děti v lounské tělocvičné jednotě, při níž například nejmenší členové předvedli rozcvičku s andělem, zacvičili si s čerty na náradí, aby pak mohla následovat samotná nadílka. Čerti, andělé a Mikuláš zavítali i na hodinu cvičení dětí v Sokole Pražském. Společné Mikulášské hodiny připravily oddíly předškolních dětí, žactva a atletiky ve Dvoře Králové. Čert nejprve spouštěl hrůzu, ale Mikuláš s andělem si poslechli básničky i písničky a děti obdarovali drobnými dárky. Akce se vydařila, děti odcházely spokojené a plné zážitků. Obdobné nadílky se konaly také v oddílech rodičů s dětmi. V Sokole Praha Hostivař se o organizaci mikulášské nadílky postarali především členové loutkového divadélka Frydolín – programem provázeli Frýda a Frydolín, které mnohé z dětí znají z divadelních představení, přišli i Mrazíci, kteří se spolu s dětmi podívali na loutkovou hru s Křemílkem a Vochoomůrkou. Poté přitáhl bílý kůň saně s dárky, ale než se začaly rozdávat, vtrhli do sálu čerti... nejprve všechny pořádně vystrašili, ale pak si s nimi děti i zatančily a přihlížely, jak čerti hrají pekelný mariáš (k čemuž jim jako karty posloužilo Sokolské kvarteto).

Atmosféru mikulášských nadílek přibližujeme alespoň několika fotografiemi.

Mikuláš v Sokole

Z obsahu

Zpravodajství

- 4 Ocenění Výborem ČOS
- 5 Naše vize a skryté možnosti
- 6 Hakmudo v Tyršově domě
Významný den lounského Sokola
Medailová premiéra
- 7 Co živel zničil, sokolové obnovili
- 8 Sokol byl zastoupen na kongresu MOVE 2013
- 9 První sokolovna má 150 let

Sokolská všestrannost, sport pro všechny

- 10-11 Olympijský park na Letné: aktivní sport a fandění
- 12 Sokolští zálesáci ovládli Jurenkovu osadu
Setkání s diskotékovými tanci 80. let
- 13 U nás ve Valašském Meziříčí
- 14-15 Sokolská dynastie Zmeškalových
- 16 „Olympijské“ soutěžení sokolů Olomouckého kraje
- 17 Jóga v Králově Dvoře
Cvičení s vnoučaty
Předvánoční setkání cvičitelů

Výkonnostní a vrcholový sport

- 18 Letní olympijské hry jsou cílem už dnes
- 19 Sokol Grand Prix Brno 2013
- 20 Stolní tenis v Berouně
Vzpěračští vicemistři jsou ze Zlína
- 21 Jan Talaš vychovává gymnastické talenty

Vzdělávání, kultura, společnost

- 22-24 České stopy na Aljašce
- 25 Říčanská premiéra i derniéra
- 26 Osobní pozůstalost sestry Marie Provazníkové v Chicagu
- 27 Naproti Sluníčku
- 28 Jak to udělat, aby holky nezůstaly na ocet...
Brouk v hlavě v královské sokolovně
- 29 Víkend plný pohybu a nápadů
- 30 Zdravotníci trénovali ve vodě i na souši
- 31 Termínová listina vzdělávacích akcí ČOS

Editorial

Člověk je od přírody zvědavý. To ostatně věděl také Karel Čapek, když v jeho Velké kočičí pohádce detektiv chytal kouzelníka právě na zvědavost. Zvědavost, nebo lépe řečeno zvědavost, měl i bratr Karel Kovářovic, náčelník Sokolské župy Podbělohorské, když se vydal na Aljašku hledat české stopy. A našel jich hodně, o čemž si můžete přečíst právě v tomto vydání Sokola.

Zvědaví jsme i my v redakci a redakční radě. Chceme vědět odpovědi na spoustu otázek. Jaká témata čtenáře zajímají nejvíce? Jak jim vyhovuje současný způsob distribuce a střídání elektronické a tištěné verze časopisu? Dostává se časopis ke všem, kteří o něj mají zájem? Vyhovuje čtenářům současná grafická podoba? A co v časopise postrádají? Abychom na tyto otázky dostali odpověď, uspořádali jsme anketu, kterou jsme zveřejnili jak v časopise, tak na webových stránkách.

Z odpovědí, které nám v anketě došly, mimo jiné vyplynulo, že převažuje zájem (65 % odpovědí), aby příští rok vycházel časopis obdobně jako letos, tedy koncem každého čtvrtletí tištěný, v ostatních měsících elektronicky. V anketě i z dalších podnětů jsme zaznamenali zájem odebrat časopis individuálně za předplatné – pro ty, ke kterým se buď tištěný časopis vůbec nedostane, nebo kteří si ho chtějí v klidu přečíst doma či si ho archivovat. Proto bylo rozhodnuto rozšířit současný systém distribuce (který bude i v roce 2014) o možnost časopis si také předplatit a nechat zasílat na určenou adresu. Cena ročního předplatného činí 196 korun za čtyři tištěná vydání – stačí tedy zaslat objednávku s patřičnými údaji do redakce. Prodejní cena jednoho výtisku je pak 49 korun. Na župy budou nadále, tak jako dosud, chodit výtisky zdarma pro každou jednotu.

Anketa ukázala také problém, který je částečně spojený s distribucí a který musíme řešit. Jsou to metodické materiály a příloha časopisu Metodické listy. Ukazuje se, že Metodické listy se často nedostávají k těm, jimž jsou určeny především – ke cvičitelům. Přitom o metodické materiály je zájem a v anketě zazněly požadavky, aby se objevovaly také v elektronické verzi časopisu. To vše nás čeká v příštím roce. A co ve zbývajících dnech tohoto roku? V něm vám přejeme příjemné počtení v tomto vydání, které přináší zajímavé počtení o dění v Sokole. Redakce i redakční rada vám přejí hezké Vánoce a v novém roce aby se vám vše dařilo.

Zdeněk Kubín

● **Časopis SOKOL**, 70. ročník, vydává Česká obec sokolská – IČO 00409537. Navazuje na časopis Sokol vydávaný v Praze od roku 1871 a Sokolský věstník vydávaný od roku 1897 ● **Adresa redakce:** Česká obec sokolská, Újezd 450, 118 01 Praha 1, tel. 257 007 332 ● **E-mail:** zkubin@sokol.eu; redakce.sokol@seznam.cz. ● **Redakce:** Zdeněk Kubín ● **Grafické zpracování:** Linda Hušková ● **Redakční rada:** Josef Těšitel, Jaromír Kučera, Zdeněk Bartůněk, Helena Rezková, Renata Chomoutová, Zdeněk Kubín ● **Obálka:** Ilustrační foto, archiv redakce ● **Tisk:** Tiskárna Macík Sedlčany ● **Nevyžádané rukopisy a fotografie se nevracejí.** Za věcný obsah článků odpovídají autoři a jejich obsah nemusí vždy korespondovat s názorem redakce. Redakce si vyhrazuje právo příspěvky přiměřeně upravovat, krátiť nebo komentovat.

Ocenění Výborem ČOS

Poslední listopadové dny se v Tyršově domě v Praze konalo 2. zasedání Výboru České obce sokolské. Součástí zasedání bylo rovněž slavnostní předávání sokolských vyznamenání – Stříbrných medailí ČOS.

■ Výbor ČOS začal jednat v podvečer v pátek 29. listopadu. První den jednání – po jeho zahájení a uctění památky zesnulých bratří a sester – vystoupila starostka ČOS sestra Hana Moučková. Na programu byly mimo jiné ekonomické záležitosti – zprávy o hospodaření, o čerpání rozpočtu roku 2013 a návrh rozpočtu na rok 2014, které přednesl bratr Martin Vlček, zprávu o hospodaření Tyršova domu přednesl bratr Oldřich Lomecký a o problematice grantů referoval bratr Jiří Juřena.

Výbor v tento den projednal a schválil úpravu Stanov ČOS, v souladu s tím, jak to uložil 10. sjezd ČOS a jak to odpovídá požadavkům, které od nového roku přináší nový Občanský zákoník. Druhý den jednání, v sobotu 30. listopadu, měl na programu zprávy odborných útvarů – odboru všestrannosti, vzdělatelského odboru a Ústřední školy ČOS; zprávu odboru sportu přednesl bratr Syrový kvůli svému pracovnímu odjezdu do zahraničí již v pátek. Výbor v sobotu rovněž projednal návrhy na udělení Stříbrných a Zlatých medailí ČOS a na udělení Ceny fair play A. Hudce, dále se zabýval problematikou transformace občanských sdružení na spolky a otázky související se správou majetku a změnami majetkopráv-

ních vztahů. Poté byly výboru předloženy zprávy o stavu webových stránek a digitalizace, o tisku a propagaci ČOS. Závěr jednání Výboru ČOS měl slavnostní ráz – předání sokolských vyznamenání. Z rukou starostky ČOS sestry Hany Moučkové a vzdělatelky ČOS sestry Bohumila Černohorská, Blanka Kocmichová a Jana Horská a bratr Vladimír Černohorský, bratru Karlu Fišerovi byla medaile předána in memoriam a na zasedání ji převzal jeho syn.

Stručně o vyznamenaných

Bohumila Černohorská (T.J. Sokol Lysá nad Labem, SŽ Barákova) je členkou Sokola již od roku 1945, jako dorostenka se zúčastnila XI. všesokolského sletu. V roce 1990 se zasloužila o obnovení sokolské jednoty. Je dlouholetou cvičitelkou oddílu předškolních dětí, jednatelkou jednoty a členkou oddílu Věrné gardy. Byla členkou cvičitelského sboru náčelnictva SŽ Barákova, župní vedoucí seniorek. Po roce 1994 vedla na několika sletových akcích krajského i celostátního významu sevíčnické sletových skladeb. Zasloužila se též o navrácení majetku sokolské jednoty.

Vladimír Černohorský (T.J. Sokol Lysá nad Labem, SŽ Barákova) je členem Sokola již od roku 1934, byl aktivním účastníkem XI. všesokolského sletu. Po obnovení jednoty se pravidelně zúčastňoval jako cvičenec všech všesokolských sletů, vypomáhal při organizování sletových nácviků. Zasloužil se o obnovení jednoty a navrácení jejího majetku. Byl dlouholetým starostou jednoty a členem předsednictva SŽ Barákova. Spolupracuje s komisemi na úrovni města i kraje při podpoře a propagaci sokolské činnosti.

MUDr. Blanka Kocmichová (T.J. Sokol Praha – Královské Vinohrady, SŽ Jana Podlipného) je členkou Sokola od roku 1991. V jednotě je dlouholetou cvičitelkou, členkou komise rytmické gymnastiky a lektorkou odboru všestrannosti ČOS i ÚŠ ČOS. Je spoluautorkou dvou skladeb XV. všesokolského sletu, o jehož zdárný průběh se významně zasloužila. Její činnost slouží sokolskému hnutí na celostátní úrovni.

Karel Fišer (T.J. Sokol Lysá nad Labem, SŽ Barákova) byl členem Sokola od roku 1924. Zúčastnil se X. i XI. všesokolského sletu jako žák a dorostenec. Jako sportovec vynikal v lehké atletice, basketbalu i ledním hokeji. V roce 1990 se aktivně podílel při obnově Sokola v Lysé nad Labem. Působil jako cvičitel žáků, starosta a náčelník tělocvičné jednoty a člen Věrné gardy, s kterou absolvoval všechny porevoluční slety. Na XV. všesokolském sletu byl nejstarším cvičencem. V roce 2012 se zúčastnil mistrovství Evropy seniorů a v kategorii nad 90 let získal v hodu diskem stříbrnou medaili, stejného úspěchu dosáhl v roce 2013 ve vrhu koulí. V září tohoto roku nás opustil ve věku nedožitých 94 let. Za jeho příkladnou činnost pro Sokol a reprezentaci byl navržen na vyznamenání stříbrnou medailí České obce sokolské, kterou obdržel in memoriam.

Jana Horská (T.J. Sokol Týniště nad Orlicí, SŽ Orlická) je členkou sokolské jednoty od jejího znovuoobnovení, založila dětský taneční soubor Vážka, je herečkou a choreografkou divadla Jirásek, členkou sportovní komise rady města. Od znovuoobnovení jednoty je v různých funkcích členkou výboru, v současné době je starostkou jednoty. Jako cvičitelka připravovala a vedla nácviky sletových skladeb, je dlouholetou vedoucí odborných seminářů v rámci celé ČOS. ☺

Naše vize a skryté možnosti

■ Již jen dny a hodiny nás dělí od vstupu do nového roku. Většina z nás si v tento čas klade otázku, co nás v něm čeká – a to jak v životě osobním, tak pracovním. Ráda bych se zastavila u toho, co nás čeká v životě spolkovém, sokolském. Z pohledu členů je zřejmě odpověď jasná – cvičení v sokolovnách, účast v soutěžích, pro některé zase ligové boje či úsilí probjovat se do evropských či světových soutěží. Co ale čeká činovníky? Odpověď se může zdát prostá: tak jako každý rok práce na zajištění podmínek pro činnost jednot či žup, a to jak po stránce programové, tak i finančního a materiálního zabezpečení. Tak „jednoduché“ to ale není a odpověď nemůže být stereotypní, ale musí reflektovat také vnější podmínky a situaci. Letošní 10. sjezd ČOS stanovil základní směry, jimž je třeba se intenzivně věnovat, stejně tak určil úkoly a cíle. Všechny naše cesty směřují k jedinému cíli: zajistit podmínky pro fungování všech organizačních jednotek i naší

organizace jako celku tak, aby Sokol byl organizací moderní, společensky uznávanou, s prestiží, aby oslovoval všechny generace. Řečeno jinými slovy, sjezd nám uložil, abychom jasně definovali svoji vizi, která bude srozumitelná soudobé společnosti a bude ji oslovovat, a této vizi dali konkrétní a moderní programový obsah. Předurčili nám ji již dr. Miroslav Tyrš a Jindřich Fügner – Sokol aktivně koná pro zdraví tělesné i duševní, pro duchovní rozvoj, prosazuje slušnost a dodržování morálních zásad, pěstuje lásku a hrdost ke své zemi. Co vše to konkrétně obsahuje? Především práci, a to práci nezištnou, ve prospěch našeho spolku i celé české společnosti. Dle mého úsudku je na místě parafrázovaná zásada: Neptej se, co Sokol udělá pro tebe, ptej se, co ty můžeš udělat pro Sokol. Období, které máme za sebou, bylo velmi náročné – mám na mysli především počáteční ekonomickou nejistotu, přizpůsobení se novým finančním podmín-

kám atd. Avšak stejně obtížné období, byť v řadě ohledů jinak, je před námi. K prioritním úkolům, které máme (především spojenými s transformací v souvislosti s novým Občanským zákoníkem), přibyl v poslední době další – musíme nově navázat kontakty s politickou reprezentací a státní správou. Konkrétně tedy s ministry a jejich náměstky a případně dalšími pracovníky ministerstev, s představiteli Poslanecké sněmovny, s parlamentními výbory. Je to důsledek politické nestability posledních měsíců a předčasných voleb, který nám, s novými lidmi v těchto orgánech a institucích, přinesl ztrátu či utlumení dosavadních, léta budovaných kontaktů a dobrých vztahů. Tomuto úkolu musíme věnovat mimořádnou pozornost, protože ruku v ruce s ním jde i náš přístup k dotačním titulům. K tomu musíme dále intenzivně prohlubovat či navazovat spolupráci s dalšími neziskovými institucemi a organizacemi – obdobně, jako se nám to daří ve vztazích s Čes-

kým olympijským výborem, v jehož strukturách se stáváme lídrem v oblasti sportu pro všechny.

Pokud chceme naše úkoly úspěšně plnit, musíme splnit ještě jeden úkol. Tím je posilování týmové práce a vzájemné empatie, vědomí příslušnosti k sokolskému hnutí a ochota pro něj pracovat. Práce a činnost v Sokole nemůže a ani nesmí být o individualismu a sobeckém či dokonce bezohledném prosazování zájmů jednotlivce na úkor druhých, jak je tomu často v pracovním životě ve firmách i „módou“ současné společnosti, ale o týmu a společných hodnotách. Bezohledně prosazovaný individualismus nemá, či lépe řečeno neměl by mít v Sokole místo.

Má tedy v Sokole místo soutěživost? Určitě ano, ale ne v zájmu prosazování jednotlivců, jejich osobních zájmů a ambicí na úkor druhých, ne soutěživost bez skrupulí, ale soutěživost ve prospěch celku a společně vyznávaných hodnot. Spolupráci i dobré týmy si nelze představit – nebo budovat – bez empatie. Tedy vcítění se do druhého, chápání jeho potřeb i charakteristik jeho osobnosti, úcty k druhému. Budeme-li schopni se tímto vždy řídit a zcela si tyto zásady osvojit, bude se nám i lépe prosazovat část naší vize týkající se slušnosti a dodržování morálních zásad, když se v tomto směru staneme vzorem pro českou společnost. Osvojení si těchto zásad spolupráce nám umožní posílit i synergii našeho působení, kdy jedna a jedna jsou víc než dvě.

Proč o tomto píší? Copak v Sokole nepanuje duch spolupráce a sounáležitosti? Jistěže panuje, ale je potřebné ho posílit a mít stále na paměti, že právě týmová práce se například stala výrazným faktorem, že loňské oslavy 150 let Sokola i XV. všesokolský slet byly úspěšné. Všem, kteří se do této týmové práce zapojují, všem, kteří nezištně a dobrovolně pracují pro Sokol a ideje, jimiž se naše organizace řídí, chci i na tomto místě poděkovat. Všem pak chci na závěr popřát hezké Vánoce, dobrý vstup do nového roku a úspěchy v něm ve vašem osobním i profesním životě.

*Hana Moučková,
starostka České obce sokolské*

Hakmudo v Tyršově domě

■ V říjnu jsme přivítali v Ústřední škole ČOS v Tyršově domě vzácnou návštěvu z Jižní Koreje vedenou ředitelem asijské asociace sportu pro všechny Kim Min-Soo a prezidentem korejské federace tradičních bojových umění Sang-Ho You. Cílem návštěvy bylo seznámení s novým odvětvím v tradičních bojových uměních v Jižní Koreji, které je zaměřeno na oblast sportu pro všechny – Hakmudo (v překladu Jeřáb). Hakmudo bylo založeno Kim Yong-manem,

který nám prakticky ukázal některé základní prvky z tohoto umění. Cvičení je založeno na harmonickém propojení pomalých vedených pohybů se správnou technikou dýchání a tradiční korejskou lidovou hudbou. Cvičení je dále obohaceno o prvky sebeobrany, které lze využít v jakémkoliv věku. V průběhu návštěvy došlo i na praktické ukázky, při nichž si mohli účastníci vyzkoušet některé prvky z tohoto bojového umění.

-mch-

Významný den lounského Sokola

■ Pro členy lounské tělocvičné jednoty Sokol se stalo letošní pondělí 2. prosince velice významným dnem. Byl totiž představen a slavnostně pokřtěn nový sokolský prapor.

Ale tomu všemu nejdříve předcházela tradiční Mikulášská nadílka, kde ti nejmenší členové předvedli například rozcvičku s andělem Bohunkou. Nechybělo ani cvičení s čerty na náradí a samotná Mikulášská nadílka. To už se ale pomalu připravovala Barbora, což je každoroční předvánoční setkání sokolů a příznivců Sokola.

Ovšem všichni již netrpělivě očekávali slavnostní fanfáry, což byla předzvěst velké slavnostní události. Nejdříve byl připomenut 8. říjen, což je Památný den

Sokola. Pak byly vysvětleny symboly na praporu a následovalo jeho představení. Po symbolickém křtu šampaňským byl prapor představiteli lounského Sokola připevněn na připravenou žerd'

Na přední straně praporu je vyšito logo Sokola aplikovanou výšivkou, na obvodových linkách je vyšita trikolóra. Na zadní straně praporu je vyšit plnoplošnou výšivkou sokol jako pták, pod křídly jsou vyšity letopočty 1867 a 2013, na obvodových linkách je opět vyšita trikolóra. Jen pro zajímavost, cena praporu je přesně 53 515 korun, z toho 35 tisíc korun je příspěvek od členů Sokola, 15 tisíc korun byl příspěvek ČOS a 3 515 korun příspěvek Tělocvičné jednoty Sokol Louny. ☺

Medailová premiéra

■ V Rytířském sále Nové radnice v Brně se v úterý 3. prosince uskutečnil ceremoniál, při němž byly historicky poprvé předány medaile Za zásluhy, které udělil Sokol Brno I. Za letošní rok byla medaile udělena sestře Vlastě Jakubové, bratru Miroslavu Jandáskovi, Zdeňku Janíkovi, sestře Heleně Rašíňové a Ludmile Točáčkové. Slavnostního předávání medailí jejich prvním nositelům byl přítomen rovněž vzdělavatel České obce sokolské bratr Zdeněk Mička.

Autorkou medaile Za zásluhy je brněnská výtvarnice Pavla Kačirková. Medaili tvoří vyšívaná stuha v národních barvách se stylizovaným sokolem v letu, odlitým ze stříbra.

Michal Doležal

Co živel zničil, sokolové obnovili

■ Při pohledu na fotografie, zveřejněné na této stránce, se až nechce věřit, že mezi pořízením prvních a druhých uběhly jen čtyři měsíce. Šestnáctého června tohoto roku totiž začaly práce na odklizení následků katastrofální povodně v sokolovně T.J. Sokol Podmokly v Děčíně. S pomocí všech zúčastněných se povedlo v předvečer Památného dne Sokola, 8. října 2013, nově zrekonstruovanou sokolovnu otevřít.

Červnová ničivá voda řeky Labe, která se Děčínem prohnala, zatopila sokolovnu po první patro. Vyčíslená škoda pojišťovny čítala přibližně 4 miliony korun. Česká podnikatelská pojišťovna však plnila pouze do výše 900 tisíc

Foto: T. J. Sokol Podmokly

korun a budiž varováním pro ostatní, že hledala všechny skulinky, jak se vyhnout plnění. O to větší dík patří za finanční podporu kompletní rekonstrukce sportovních podlah, sociálního zařízení, výplní otvorů a rekonstrukce obslužných prostor Sokolské župě Olomoucké-Smrčkově a tělocvičným jednotám T.J. Sokol Chotyně, T.J. Sokol Pražský, T.J. Sokol Uherský Brod, T.J. Sokol Praha Vršovice.

Nebýt však vlastních rukou a obětavého úsilí všech členů základní organizace T.J. Sokol Podmokly, nebyla by tělocvična dodnes.

Památný den Sokola je pro naši jednotu tedy i památným dnem, kdy jsme dali dohromady naši Sokolovnu Podmokly, kterou nám v červnu 2013 málem vzala voda.

Petr Hammerle

Sokol byl zastoupen na kongresu MOVE 2013

Heslo „Ve zdravém těle – zdravý duch“ je obecně známé, stejně jako povědomí o přínosu pravidelného pohybu a aktivního životního stylu pro lidské zdraví. Statistika je však neúprosná.

Dvě třetiny dospělé populace v Evropě nedosahují doporučeného objemu pohybové aktivity, 80 % dětí ve věku 13–15 let nespňuje současná doporučení Světové zdravotnické organizace (WHO) týkající se objemu pravidelné pohybové aktivity (60 minut denně). Pouze 28 % občanů ve věku 55–69 let se pravidelně věnuje organizovaným pohybovým aktivitám a 72 % se jim věnuje zřídka nebo vůbec. Každoročně je na lékařskou péči a další náklady, které jsou v důsledku nedostatku pohybu, vynaloženo přes 100 miliard eur. 600 000 úmrtí v Evropě je ročně připisováno nedostatku pohybu. Největší hrozbou současnosti se tak nejen pro Evropu stává nedostatek pohybové aktivity, obezita a rizika s tím spojená. Tělocvičné jednoty a sportovní kluby jsou přitom ideálním místem, které může nabídnout systematický, dobře strukturovaný a dostupný program pro ohrožené skupiny. Jakými způsoby motivovat

Fotografie z kongresu MOVE 2013

Je třeba, aby se organizace sportu pro všechny ještě více otevřely veřejnosti – trendem je vytváření projektů oslovujících širokou veřejnost.

občany k pohybu? Proč se i přes obecné povědomí o významu pohybu stále stav zhoršuje? Jaký vliv má ekonomická krize na snižující se počet pohybově aktivních občanů?

Tyto a další otázky se snažil zodpovědět kongres Move 2013 v Barceloně, který organizovala mezinárodní sportovní a kulturní asociace ISCA, jejíž je Česká obec sokolská členem. Na kongresu se sešla řada zástupců evropských i mimoevropských organizací sportu pro všechny, komerčních subjektů i zástupců vlád a místních samospráv. Za Českou obec sokolskou se kongresu zúčastnil ředitel Ústřední školy ČOS a člen Komise sportu pro všechny ČOV bratr Martin Chlumský.

Hlavními tématy kongresu byly: změny, příležitosti a inovace. V rámci příspěvků byl zdůrazněn dopad sportu na ekonomiku a důležitost mezisektorové spolupráce při propagaci pohybových aktivit a sportu. Tématem byla také problematika vůdcovství (leadership) a inovací. Na kongresu byl prostor také na výměnu vzájemných zkušeností a ukázky dobrých příkladů projektů, které vytváří různé organizace. Například o systému školení cvičitelů seniorů napříč evropskými zeměmi (projekt Active Age), projektu na zapojení sociálně znevýhodněných skupin do sportu ve Velké Británii (Street games), nebo projekty, které financuje a podporuje společnost Coca-Cola v rámci boje proti obezitě.

Jedním z témat bylo také financování organizací sportu pro všechny a zejména problematika snižování objemu dotací ze státních rozpočtů jednotlivých zemí. Jednou z cest, jak tento nepříznivý trend zvrátit, je propojování a vytváření partnerství mezi veřejným sektorem, nestátními organizacemi a soukromým sektorem. K tomu je třeba, aby se organizace sportu pro všechny ještě více otevřely veřejnosti – trendem je vytváření projektů oslovujících širokou veřejnost (resp. definované cílové skupiny), nikoliv pouze projektů určených pro vlastní členy.

Sport pro všechny hraje důležitou roli v rozvoji aktivní občanské společnosti a začleňování sociálně znevýhodněných skupin obyvatel. Jenom společným úsilím, změnou tradičního myšlení a hledáním nových cest, jak dosáhnout na pohybově neaktivní občany, je možné změnit zatím neradostnou statistiku. ☺

První sokolovna má 150 let

■ Toto významné výročí si Sokol Pražský důstojně připomněl – v neděli 8. prosince od 14 hodin byla sokolovna otevřena pro prohlídky návštěvníků, v podvečer pak se zde uskutečnilo slavnostní setkání s kulturním programem. V době, kdy první sokolovna vznikla, nebývalo zvykem, aby spolky či občanská sdružení vlastnily budovy. Jednak to ani z malých členských příspěvků nebylo příliš snadné, na druhé straně tomu ani nepřály rakouské zákony. A tak spolky byly odkázány na různé pronájmy. Platilo to i pro Sokol, který v prvních časech využíval pro cvičení různé pronajaté prostory – Malypetrův tělocvičný ústav, sál Apolo a sál Konvikt. Prostory to ale byly pro potřeby Sokola nevyhovující, a tak starosta Sokola Pražského Jindřich Fügner koupil parcelu s letohrádkem v blízkosti Slepé brány v Hradební, dnes Sokolské ulici a vyzval členy, aby pomohli ve stavbě vlastní tělocvičny. A tak se i stalo. Práce nekvalifikované dělali členové jednoty ve svém volném čase, odborné práce zednické a tesařské prováděli zaměstnanci stavitele Vojtěcha Ignáce Ullmanna, který stavbu také projektoval. Odborným poradcem byl dr. Miroslav Tyrš.

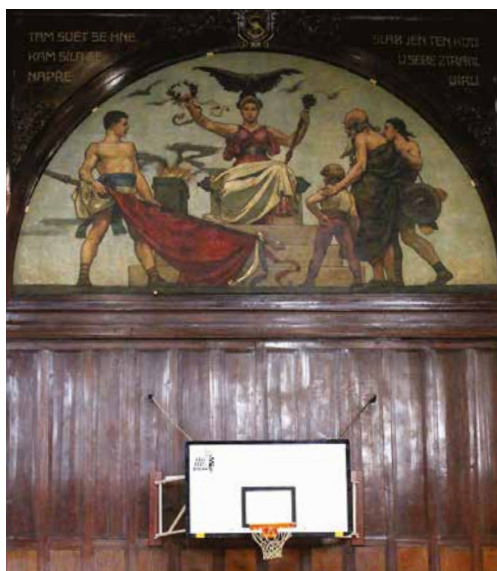
Bývala to vlastně periferie Prahy – místo, od něhož bylo k městským hradbám coby kamenem dohodil. Dnes je to centrum města a k Národnímu muzeu je to snad čtyři sta metrů. Řeč je o sokolovně Sokola Pražského. Letos 9. prosince uplynulo přesně 150 let od jejího otevření.

Ullmann, absolvent vídeňské akademie, byl v té době již uznávaným pražským architektem. Ten jako jeden z prvních v Čechách používal na stavbách novorenesanční styl; v něm

byla i postavena sokolovna Sokola Pražského. Ullmann původně navrhoval honosnější budovu, mimo jiné se sochami antických atletů. Nakonec ale průčelí získalo skromnější podobu a výzdoba se soustředila na interiér. K ornamentům na stropě, římsách i zábradlí postupně přibýly dvě lunety – „Vítězství myšlenky sokolské“ od Jana Preislera a o něco později „Sokolský slib“ od Františka Ženíška.

Stavba vyrostla velice rychle – v červenci 1863 se začalo s výkopy a v prosinci téhož roku se v nové sokolovně začalo cvičit. Osvědčila se dobrovolná práce i peněžní dary ve prospěch stavby sokolovny. A tak, jako se Sokol Pražský stal vzorem pro ustanovování dalších jednot, i jeho sokolovna se stala vzorem – velkorysá a progresivní pojetí rozměrů a členění prostoru bylo vzorem pro výstavbu dalších sokoloven, stejně tak svépomocný způsob výstavby našel spousty pokračovatelů. Stejným způsobem byly postaveny tisíce dalších sokoloven. Dnes si ani neuvědomujeme, jaký přínos pro český tělocvik i sport vybudování této první sokolovny mělo. Chcete-li se o historii i současnosti sokolovny Sokola Pražského dozvědět více, můžete navštívit webové stránky této jednoty, kde jsou zveřejněny mnohé další informace. A co víc, můžete si na nich i virtuálně prohlédnout Fügnerův sál, nebo si můžete dopřát virtuální vyhlídku na Prahu z tanečního sálu.

-red-

Šéf organizačního výboru LOH 2012 Seb Coe (vlevo) a Jiří Kejval, předseda ČOV

● ● ● ● ●
Č E S K O
S P O R T U J E
 ● ● ● ● ●

Olympijský park na Letné: Aktivní sport a fandění

■ Nejen v Soči, ale také přímo v Praze budou moci fanoušci zažít olympijskou atmosféru během blížících se zimních her. A rovnou si i sporty sami vyzkoušet. Na Letné totiž vyrostou pod širým nebem unikátní Olympijský park – na půl hektaru bude řada sportovišť včetně hokejového hřiště, curlingové dráhy, běžeckého oválu nebo biatlonové střelnice – v tomto případě laserové. „Chceme pozvat všechny fanoušky, protože v Olympijském parku se mohou na olympiádu nejen dívat, ale každý sport si tam i vyzkoušet pod dohledem bývalých reprezentantů a zkušených trenérů,” říká předseda Českého olympijského výboru Jiří Kejval. Na projektu spolupracuje i Sokol.

Proč jste se rozhodli uspořádat v Praze tuto „malou olympiádu“?

Olympijský dům v Londýně jsme poprvé historicky otevřeli fanouškům a měli jsme obrovský úspěch, proto jsme pro české sportovní příznivce připravili alternativu. Soči je totiž pro českého diváka daleko, a tak pro lidi uspořádáme olympiádu v Praze.

Lidé mohou i sportovat, nejenom se dívat. Jak tahle myšlenka vznikla?

Souvisí to s projektem Česko sportuje, který má k aktivnímu pohybu přitáhnout více lidí. Projekt jsme symbolicky zahájili na půdě České obce sokolské letos v dubnu. Co se týče sportu pro

všechny, má u nás Sokol nejdelší tradici a je v této oblasti naším přirozeným partnerem.

Začít chceme od dětí – pro ně bude program dopoledne. Každý den nám přijdou autobusy ze všech krajů. Děti si vyzkouší všechny sporty na vlastní kůži. Třeba to, jak těžké je trefit se do hokejové branky, když je v ní brankář. Odpoledne pak areál bude pro fanoušky Českého olympijského týmu. Všichni mohou fandit, ale zároveň si i vyzkoušet různé sporty.

Spolupracuje ČOV na přípravě Olympijského parku na Letné také s programovými útvary ČOS?

V současné době spolupracuje náš tým, který Olympijský park připravuje, s vedením odboru všestrannosti ČOS. Předpokládáme účast 400 mimopražských dětí ze sokolských jednot, které budou pod vedením našich odborných lektorů absolvovat organizovaný program na sportovištích v Olympijském parku. Počítáme i s účastí 450 dospělých, převážně cvičitelů, ze sokolských oddílů všestrannosti. Český olympijský výbor kromě bezplatného vstupu na sportoviště a asistence lektorů zajistí pro jednotlivé sokolské výpravy prostřednictvím svých partnerů bezplatnou dopravu autobusy z deseti míst z celé České republiky. Konkrétní koordinace bude zveřejněna v průběhu ledna 2014. Je to jeden z řady konkrétních výsledků spolupráce ČOV a ČOS.

Bude se za vstup do areálu platit?

Není to věc dělaná pro zisk, olympijský zážitek chceme zprostředkovat všem. Spousta lidí si ještě řadu sportů nevyzkoušela – já jsem ještě třeba nestál na rychlobruslařských bruslích, tak se na to těším.

Nějaké vstupné v řádu desítek korun bude kvůli bezpečnosti, ale třeba pro lidi, kteří se zaregistrují v oficiálních aplikacích Českého olympijského týmu, bude vstup zdarma. Stejně tak pro děti do 15 let.

Jak přísná budou bezpečnostní opatření?

Nic nechceme podceňovat. Naši bezpečnostní experti budou situaci průběžně vyhodnocovat.

Olympijský park Soči – Letná 2014

- LED obrazovky
- přímé přenosy na 100 místech
- interaktivní rozhovory se sportovci přímo ze Soči
- zajímaví hosté: trenéři, sportovci...
- řada sportovišť: Jediněčná bruslařská dráha - běžecká trať

Kolik lidí se do areálu vejde?

Chtěli bychom, aby se tam denně vystřídal deset tisíc lidí. Je to velmi ambiciózní plán, ale bude otevřeno dvanáct hodin denně – od rána od deseti do večera také do deseti. V posledních dvou hodinách – tedy od osmi do deseti večer, až kvůli časovému posunu skončí přímé přenosy ze Soči – chceme pořádat kulturní akce.

Vzhledem k tomu, že v Praze připravíte tak velký olympijský areál, se dá očekávat, že samotný

Český dům v Soči asi bude jiný, než byl ten v Londýně.

Bude to tak. Londýn byl naprosto výjimečný, žije tam padesát tisíc Čechů a všechny vstupenky, které jsme pro české fanoušky získali, se velmi rychle vyprodaly. Jeho dostupnost byla výborná, to se nedá se Soči srovnávat. Co se Čechů týče, žijí tam lidé v rámci jednotlivců, a přestože je to tam z Prahy skoro stejně daleko jako do Londýna, nelétá tam žádná přímá linka a přestup přes Istanbul nebo přes Moskvu je záležitost na celý den. V Soči se budeme soustředit především na podporu exportu.

Následující roky se olympijské hry Evropě vyhnou a jejich dostupnost bude pro českého fanouška ještě složitější: Brazílie, Korea, Japonsko. Chcete tedy z pražského Olympijského parku vybudovat tradici?

Uvidíme, jak to bude celé fungovat. Jde nám především o propagaci sportu, chceme přitáhnout lidi k zdravému životnímu stylu.

Otevřeno: 7. 2. – 23. 2. 2014
(v případě postupu hokejistů do finále do 24. 2.)

- laserová biatlonová střelnice
- dvě hokejová hřiště
- curlingová hřiště
- snow park
- půjčovny sportovního vybavení
- kulturní a zábavný program
- fun zóna
- zázemí pro rodiny s dětmi
- noviny olympijského parku

■ Okusit řadu různých sportů a zažít olympijskou atmosféru mohou žáci českých základních škol v rámci nového projektu Moje olympiáda. Připravil ji Český olympijský výbor v rámci kampaně Česko sportuje, na které spolupracuje také s Českou obcí sokolskou. Aktivitu si kladou za cíl podpořit zdravý životní styl: spojují osvětu, sportovní aktivity a spolupráci s existujícími sportovními podniky. Projekt podporuje také Mezinárodní olympijský výbor nebo ministerstva školství či zdravotnictví.

Ve srovnání se západními zeměmi má v Česku aktivní pohyb málo lidí – podle statistik EU sportuje pravidelně v Česku 28 procent populace, zatímco v Německu je to každý druhý člověk. „A od roku 1995 se u nás zpětinašobil počet obézních dětí. S tím musíme něco dělat. I proto se soustředíme především na mládež,“ říká šéf ČOV Jiří Kejval.

Velký důraz se klade na sportování dětí – zmíněná Moje olympiáda je ušita na míru právě jim. Od začátku listopadu se jednotlivé třídy mohou do akce hlásit na webových stránkách olympic.cz/ceskosportuje a pak vzájemně soutěžit. Vítězné třídy se podívají do Olympijského parku, který během olympiády v Soči vyroste na pražské Letné.

Zapojili se i reprezentanti

Program podpořila řada českých sportovců. „Sport mi dal disciplínu, to je pro život velmi důležité,“ říká rychlobruslařka Karolína Erbanová. „Česko by mělo sportovat – ve zdravém těle je zdravý duch. Sport mi dal spoustu krásných zážitků i kamarády,“ doplňuje Mirka Knapková, která na olympiádě v Londýně získala skifařské zlato.

Knapková v rámci osvětové kampaně na podporu sportu zavítala například mezi žáky pražské Základní školy Drtinova. „Každý si mohl zazávodit na veslařském trenažéru a děti se o něj doslova přetahovaly. A překvapivě pro mě byly v jízdě hodně rychlé,“ usmála se Knapková.

Společně s dalšími sportovci – například fotbalistou Bořkem Dočkalem, badmintonistou Petrem Koukalem nebo lyžařem Kryštofem Krýzlem – a moderátorem Petrem Svěceným také připravili edukační videa: například o strečinku, posilování břicha nebo atletické abecedě.

Silná podpora

Projekt Česko sportuje podporuje i veřejnoprávní Česká televize. „K současné podpoře České olympijské nadace, která pomáhá sportovat dětem ze sociálně slabých rodin, chceme rozvíjet i aktivity na podporu zdravého životního stylu a pohybu jak u dětí, tak napříč celou populací,“ řekl generální ředitel ČT Petr Dvořák. „Ideu projektu Česko sportuje proto podpoříme nejenom ve vysílání sportovního kanálu, ale své nezpochybnitelné místo má i v rámci nového dětského kanálu ČT :D, na němž chceme děti prostřednictvím pravidelných pořadů ke sportu a k pohybu motivovat.“

Starostka České obce sokolské Hana Moučková podotýká: „Jsme rádi, že sport pro všechny, který je v Sokole hlavní náplní jeho činnosti, našel v Českém olympijském výboru silného zastávce. Posláním a tedy i programem naší organizace je tělesný a duševní harmonický rozvoj, ale také výchova k čestnému jednání v životě každého člověka. Právě u dětí je třeba začít vést je a vychovávat v duchu těchto zásad co nejdříve nenásilnou formou. Prostředkem k tomu je právě také sport pro všechny.“

Sokolští zálesáci ovládli Jurenkovu osadu

■ Odpoledne rychle z práce domů, zabalit spacák, teplé sportovní oblečení, nepromokavou obuv atd. a rychle na cestu. Takový pro mne byl letos 18. říjen, kdy jsem se vydala do Jurenkovy osady, která je základnou T.J. Sokol Třebíč.

Hned po příjezdu mě vítala trojice mužských nestorů sokolského pobytu v přírodě (PP) – Zdeněk Lauschmann, Oleg Šalbaba a Petr Mikysek – a za nimi se usmívala vždy pohodová Lia-na Zahradníková. Všem už je jasné, že se jednalo o sraz župních vedoucích PP a současně i seminář PP pro ostatní příznivce. Následující slova chvály jsou jen skromným poděkováním pořadatelům a tvůrcům této akce, a to nejen z mé strany, ale i za dalších 38 účastníků, a velmi kratičkým popsáním celého nádherně a účelně prožitého víkendu. Byly to hodiny plné pohody, ale při tom v pohybu, velkém množství zábavy, her, kamarádkých setkání, nechybějících kytar apod.

Je pravda, že diskuze nad pravidly, obsahem a náročností Zálesáckého závodu zdatnosti (ZZZ) byla více než rušná a názorově mnohdy dost rozdílná, ale věřím, že pro pořadatele této sokolské

soutěže byla přínosem. Ano, prioritou byl ZZZ. Trasu jsme si sami vytýčili, stanovili jsme si společně pravidla a pak všichni společně absolvovali, včetně doprovodných testů ze zdravotní a z historie Sokola. Nechyběla ani možnost vyzkoušet si nepřímou masáž srdce (KPR). Nedělní dopoledne plné her v přírodě si pro nás připravili Radek a Lenka Stejskalovi. Byli úžasní! Naučili nás nové hry v lese, na louce a věřte, že během těchto her se ze zdatných mužů stali rázem mladí bojovníci klučíci, kteří na tvářích žen vyvolali nejen úsměv.

Je jen velká škoda, že si ostatní župní vedoucí a případně další cvičitelé nebo příznivci pobytu v přírodě neuměli udělat čas a do Jurenkovy osady přijet. Kromě dobře a pečlivě připraveného programu hrála jistě velkou roli i příroda, které je odjakživa mocnou čarodějkou. Nejen, že ona sama vytvořila krásné barevné podzimní prostředí (bez deště), ale také nám vyčistila hlavy a hlavně dodala energii i chuť do nové práce (nemám nyní na mysli jen v Sokole, ale i v tom našem běžném životě). Pobyt v přírodě je opravdový lék!

Hana Horáková, župa Havlíčková

Setkání s diskotékovými tanci 80. let

■ Již třetí Setkání příznivců diskotékových tanců 80. let se konalo 10. listopadu v Tyršově domě. Nepřímo navázalo na dvě úspěšné akce, určené pro pamětníky legendárních výukových kursů „Tančíme v texaskách“, ale především pro příznivce zlaté éry diskotékových tanců z přelomu 70. a 80. let. Bylo to období, kdy začínal nový fenomén zábavy – diskotéky.

Dobová definice: diskotéka je taneční zábava, kde se tančí na reprodukovanou hudbu, studiově upravenou. Takže v tančírnách již nedochází k přímému kontaktu orchestru s publikem. Tímto se diskotéky výrazně odlišují od předchozích módních vln, kdy v tančírnách hrály živé orchestry, nebo hudební skupiny.

Diskotéky se okamžitě staly vyhledávanou formou taneční zábavy tehdejší mladé generace. Ovšem se vznikem diskoték nastala potřeba najít protipól klasickým tanečním. Proto vznikla

nová forma tanečních kursů „Tančíme v texaskách“, kde se v neformálním oblečení místo valčíku a tanga atd. vyučovaly tance tvořené na největší hudební hity. Diskotékové tance se

vyznačovaly poměrnou jednoduchostí a získávaly si okamžitě velkou oblibu. Našly také uplatnění v tělovýchově, když byly přijaty do programu rytmické gymnastiky. Proč? *Citace: pomáhaly*

zlepšovat koordinaci pohybů, měly vliv na správné držení těla, prohlubovaly pohybovou paměť, vedly k souladu pohybů s hudbou v rytmických, tempových a dynamických obměnách ve vztahu k hudební formě.

Zatím tří akcí výuky diskotanců v Tyršově domě se zúčastnili nejen pamětníci, ale i mnoho zástupců dnešní mladé generace. Všichni jsme si s nadšením na původní hudební doprovod zopakovali „diskotékové hity“ jako např. Bustop, Cleweland, Kug-fu, Witold, ale i například legendární Horečku sobotní noci na hudbu Bee Gees.

Třetí Setkání s diskotanci 10. listopadu bylo opět plně obsazeno. Opět se potvrdilo, že reakce na současný módní trend „retro 80. let“ byla správná a proto je další setkání s diskotékovými tanci plánováno na 1. března 2014.

Jarek Kučera
místonáčelník ČOS, lektor

U nás ve Valašském Meziříčí

Komise pobytu v přírodě uskutečňuje v tomto mezisletovém období nový projekt „U nás v Sokole“. Jeho smyslem je setkávání sokolů i veřejnosti v různých tělocvičných jednotách po celé republice a tím poznávání života a činnosti v těchto hostitelských jednotách.

■ První setkání bylo koncem dubna v Rokycanech. Hostitelem druhého se koncem září stal Sokol Valašské Meziříčí. Další setkávání jsou naplánována na příští rok – nejbližší z nich bude v červnu v jihomoravských Židlochovicích, kam již nyní jsou zváni sokoli i široká veřejnost.

Stručně o hostiteli

Sokolská jednota ve Valašském Meziříčí je nejstarší jednotou na Moravě a zapsala se do povědomí veřejnosti již brzy po svém vzniku v roce 1864. Bylo to zejména díky sokolským ochotníkům a členství i aktivní účasti mnoha osobností kulturního a uměleckého života, ale taky díky sportovním úspěchům, vrcholícím účastí bratra Pagáče, Indrucha a Mořkovského v olympijském gymnastickém družstvu v roce 1920 v Antverpách, kde toto družstvo získalo 4. místo.

Za nacistické okupace po zrušení Sokola zabraly sokolovnu německé úřady. Do odboje se zapojilo 161 členů Sokola, z nichž 44 nepřežilo – na

zdi sokolovny najdete jejich pamětní desku. Po krátkém poválečném období následovalo dalších 40 let, kdy se název Sokol vyslovoval pouze potichu a tradice se udržovaly víceméně nenápadně (veřejná cvičení, šibřinky, výročí vzniku atd.).

V roce 1990 byl Sokol ve Valašském Meziříčí obnoven a v roce 1994 byla získána zpět i sokolovna, do které se k tělocvičné činnosti vrátila také činnost kulturní a společenská. Kromě cvičení všestrannosti nutno zmínit též činnost taneční školy Sokol Dance, Klubu vojenské historie a současnosti a loutkového oddílu Pimprlata, který zde má svoji domovskou scénu. Členům i veřejnosti slouží jedna velká a dvě malé tělocvičny, posilovna, velký sál s jevištěm, společenská místnost a klubovna PP a KVHS. V areálu sokolovny je i betonová plocha pro streetball, překážkový hrad pro děti, nová „letní“ klubovna s bufetem a ohniště pro posezení pod širým nebem.

Jednota je aktivní též v oblasti pobytu

tu v přírodě. Pořádá pravidelně zimní a letní tábory a činnostem v přírodě se věnuje i během školního roku. Není tedy ani divu, že se jednota aktivně zapojila do projektu U nás v Sokole a pořádala jeho druhé setkání.

Pestrý program setkání

Akce začala v pátek 22. září originální exkurzí do muzea gobelínové manufaktury, večer bylo posezení v klubovně.

V deštivém sobotním dopoledni se vydali účastníci na komentovanou prohlídku města se sestrou Janou Fabiánovou, která skončila pod střechem v teple muzea valašského regionu. Sestra Fabiánová je též principálkou loutkového divadla Pimprlata, a tak komentovaná prohlídka pokračovala i zde.

Odpoledne se počasí umoudřilo, a tak se mohla uskutečnit vycházka do překrásného parku Abácie na soutoku Vsetínské a Rožnovské Bečvy s pomníkem raněným v bitvě u Slavkova, kteří svým zraněním podlehli ve zdejší nemocnici, zřízené v ústavu pro neslyšící děti.

Večer vystoupila taneční skupina z Las Perlitas z TŠ Sokol Dance, která předvedla country a line dance. Do tancování zapojila i diváky. Následovalo volné tancování při živé hudbě.

V neděli se uskutečnila soutěž ve střelbě ze vzduchovky a účastníci se rozešli do svých domovů.

Celkem se akce zúčastnilo 41 osob, přespolních bohužel pouze sedm (z jednot Havířov, Valašské Klobouky a Mělník).

Velké poděkování organizátorům akce, zejména sestře Janě Fabiánové za komentované prohlídky, sestře Vlčkové za přípravu večerního programu a v neposlední řadě za výborné stravování.

*Petr Mikysek,
komise pobytu v přírodě*

Sokolská dynastie Zmeškalových

■ Mezi poděbradskými sokoly se pohybuji pátým rokem, ale sokolskou a skautskou výchovu jsem poznal již v dětství. V Poděbradech jsem se mezi sokoly vrátil, a čím více místní jednotu poznávám, tím více v ní nacházím zajímavé a pozoruhodné lidi. Nedávno jsem se seznámil s rodinou Zmeškalových. Nejpozoruhodnější na ní je, že sokolská organizace, konkrétně oddíl sportovní gymnastiky, pro ni znamená životní program, velmi podstatné naplnění volného času. Oddíl sportovní gymnastiky cvičí čtyřikrát týdně po dvou hodinách.

Rodina má v paměti, že sokolkou byla už jejich babička, nebo mamka – to podle generací. **Zdeňka Jeřábková** (1926) působila v nymburské jednotě. Její muž se jmenoval **Adolf Jeřábek** (1925). Oba byli železničáři. Adolf, diplomovaný technik, pracoval ve funkci dozorčího provozu.

Jejich dcera **Vladka Jeřábková**, provdaná **Zmeškalová**, se v dětství závodně věnovala kanoistice a sportovní gymnastice v Nymburce. Dnes pracuje ve Speciální základní škole Na Bažantnici v Poděbradech. Když přivedla do poděbradské sokolovny do oddílu sportovní gymnastiky dceru Káťu, začala ji zajímat trenérská činnost. Udělala si trenérské zkoušky a věnovala se těm nejmladším holčičkám, mladším žákyním, kterým se věnuje dodnes. Manžel **Miroslav Zmeškal** pracuje v České spořitelně, v oddělení IT. V dětství závodně plaval ve Vsetíně.

Kateřina Zmeškalová, nyní **Pokorná** (1977), se věnovala závodní gymnastice 15 let pod vedením Jiřího Obra. Kateřina vystudovala český jazyk a tělocvik na Pedagogické fakultě v Liberci, angličtinu na Masarykově universitě v Brně a trenérskou školu na FTVS v Praze. Nyní je na rodičovské dovolené. Před „dovolenou“ učila zahraniční studenty „na zámku“ v Poděbradech a ještě předtím ji možná někteří znají jako profesorku ČJ, AJ a TV z gymnázia GJP. V současné době pomáhá se založením anglicko-české mateřské školy Mozaika. Mezi sokolskými trenéry v Poděbradech má asi nejvyšší tělovýchovné vzdělání. V sokolovně působí jako trenérka a rozhodčí sportovní gymnastiky od svých 18 let. Věnuje

se převážně starším žákyním a juniorkám. Po vzoru své mamky vodí do tělocvičny od mala své dvě děti – **Miu** (2010) a **Toma** (2012). Minulý rok založila oddíl cvičení rodičů s 2–4letými dětmi „Opičky“. Mia má za sebou již první závody všestrannosti v kategorii předškolního věku. Jejich tatínek **Jiří Pokorný** (1982) je také bývalý učitel tělocviků – basketbalista, a doufá, že alespoň Tom půjde v jeho šlépějích.

Miroslav Zmeškal (1987) se v poděbradské sokolovně pohyboval již před narozením. Jako malý měl neustálé zdravotní potíže a v mateřské školce často chyběl. Měl štěstí na lékaře, kteří mu doporučili hodně sportovat a hrát na dechový nástroj. V šesti letech ho maminka přihlásila na karate. U toho ale dlouho nezůstal, protože si jej všiml trenér sportovní gymnastiky Radovan Kodeš. Volba se vyplatila. Míra se postupně vypracoval na nejlepšího spor-

ovního gymnastu v Poděbradech. Mezi jeho úspěchy patří například 1. místo na akademických mistrovstvích ČR ve sportovní gymnastice v letech 2008, 2009 a 2012 či letošní 6. místo na mistrovství České republiky. Od letošního roku je místostarostou Sokola. Náročnou sportovní přípravu dokázal spojit s ještě náročnějším studiem medicíny a nyní je již rok lékařem na ortopedii v kolínské nemocnici.

Třetí ratolestí rodičů Zmeškalových je **Anička** (1993). I ona, podobně jako její sourozenci, je v sokolovně jako doma. Také ona se tam ocitla již před narozením a začala cvičit u své maminky. V současné době má za sebou úspěšný první rok studia na Vysoké škole chemicko-technologické. Její největší sportovní úspěch je 3. místo na přeboru ČOS 2009 v sokolské všestrannosti, kategorie juniorky. Ve svém volném čase pomáhá s trénová-

ním děti své starší sestře a mamince. Anička se kromě sportovní gymnastiky věnuje badmintonu, ve kterém vyniká. Když jsem měl možnost se s rodinou Zmeškalových setkat, položil jsem některým jejím členům pár otázek.

Vypadá to tak, že Sokol je pro vás způsob života.

Katka: Už to tak bude. Sokol a konkrétně sportovní gymnastika velmi ovlivňuje náš život a nám se tento způsob života asi líbí, jinak si nedovedu vysvětlit, proč chodíme do tělocvičny 4x týdně na dvě hodiny, a to i v neděli. Musím říct, že náš oddíl žije hodně i mimo tělocvičnu, kromě soustředění a závodů jezdíme společně v létě na tábor a v zimě na lyže do Herlíkovic, každým rokem se také na zahradě našich rodičů koná softbalové odpoledne a teď v září jsme už potřetí jeli závod dračích lodí v Nymburce... jsme taková velká rodina, jsme spolu rádi.

Co vám říkají sokolské tradice?

Katka: Já jsem se o nich samozřejmě učila v historii sportu – Tyrš, Fügner – otcové Sokola, sokolové jako legionáři v boji za naši národní samostatnost v době první světové války a památné všesokolské slety (1938, 1948...). V běžném životě se o tom už ale moc nemluví. Vždycky jsem se ráda špičkovala s živým nositelem sokolských tradic a sokolského vlastenectví s bratrem Miroslavem Šárou, jež je dědeček mé kamarádky a nejstarší člen naší jednoty. Pro mě byl Sokol vždy spojen s gymnastikou, pro něho měl opravdu hluboký význam. Za jeho doby se na sokolské tradice a vlastenectví více dbalo. Dnes je vlastenectví často zaměňováno s nacionalismem, a to je bohužel problém.

Míra: Velmi mne zaujal příběh Miroslava Tyrše. Pokud jde o cvičení, tak se v Sokole vždy pěstovala všestrannost, společná pohybová vystoupení a nářadový tělocvik. To bývala tradiční náplň sokolování. My jsme si podle tohoto rozdělení vybrali nářadové cvičení neboli v dnešní terminologii sportovní gymnastiku.

Vlad'ka: Mám zajímavou poznámku k tradicím. Na poslední velké tělocvičné akademii k 150. výročí založení poděbradské sokolovny Míra předvedl sestavu na prostných, kterou cvičil

legendární olympionik Alois Hudec, držitel zlaté medaile z berlínské olympiády roku 1936. Také k Tyršovi Míru pojí zvláštní okolnost. I on začínal se cvičením na doporučení lékařů a moc mu to prospělo.

Jak Sokol ovlivňuje vaši rodinu?

Vlad'ka: Do tělocvičny chodíme rádi, bez cvičení bychom byli jako ryba bez vody. Na pátečním tréninku se nás v tělocvičně sejde rovnou pět, no není to pěkné? Myslím, že je velké štěstí, že jsme u gymnastiky všichni zůstali a mnohé zdary i nezdary prožíváme spolu. Je pravda, že se někdy u nedělního oběda přistihneme, že se bavíme pouze o tréninku, ale snad nám to Mirek s Jirkou (manželé) promíjí.

Co dává oddíl sportovní gymnastiky svým závodníkům a co dětem ve skupině všestrannosti?

Katka: Děti v Sokole, a obzvláště ve sportovní gymnastice, rozvíjejí své pohybové schopnosti jako obratnost, rychlost, sílu, vytrvalost a učí se novým dovednostem na čtyřech (u kluků šesti) nářadích. Je všeobecně známo, že gymnastika je skvělou přípravou pro všechny sporty. Méně se už hovoří o tom, jak rozvíjí volní vlastnosti, jako je například houževnatost a cílevědomost. Myslím, že je to sport, který člověka výborně „nakopává“ do života, v jistém slova smyslu dává křídla. Všestrannost, jak už plyne z názvu, rozvíjí všestranně – cvičenci jezdí na závody v gymnastice, šplhu, atletice a plavání. Velmi důležité je, že si v Sokole děti vytváří přátelství na celý život a z psychologického pohledu mají pocit soudržnosti, jednoty s oddílem.

Jaké je postavení oddílu sportovní gymnastiky v Poděbradech mezi dalšími sokolskými oddíly a v České gymnastické federaci?

Míra: V rámci naší sokolské jednoty patří náš oddíl k největším. V rámci české gymnastické federace patříme ale spíš k těm menším. V popředí stojí např. Sokol Brno I, Sokol Praha Vršovice, SK Hradčany Praha, Sokol Kampa Praha... Nám v Poděbradech zabírá hodně času stavění a úklid nářadí. To větší oddíly dělat nemusí. Mají svůj gymnastický sál, kde je nářadí postaveno stabilně. Když do takového prostředí přijdu,

připadám si jako gymnasta z vesnice. Ale ty naše podmínky mají taky něco do sebe. Nutnost spolupráce při stavění a úklidu nářadí je rituál, který nás spojuje. Vybavení tělocvičny, tréninkové podmínky a zkušenost trenérů jsou významné faktory, které konečný výkon v závodech ovlivňují, ale samotný výkon není určitě to nejdůležitější, proč bychom měli sportovat. Podstatou je pravidelný pohyb a ve sportovní gymnastice velmi často také neustálé překonávání sebe sama.

Mirku, věnuješ se i jiným sportům? Jak se Ti podařilo spojit náročné studium medicíny se závodním sportováním?

Za celý svůj život jsem nenarazil na sport, který by mne nebavil, ale sportovní gymnastice se věnuji dlouho a měl jsem v ní největší úspěchy. Mojí zásadní ambicí není na prvním místě maximální sportovní výkon, to říkám s úsměvem, protože rád soutěžím, ale udržení se po celý život v dobré kondici a sportovat jak nejdéle to půjde. Gymnastika a sport obecně mi nejen nebránily ve studiu, ale vím bezpečně, že bez sportovního pohybu bych občas náročnější studijní nápor nevydržel.

Čeho chceš ještě v životě dosáhnout?

O sportu už jsem mluvil. Jako lékař jsem si vybral ortopedii, obor, který se zabývá pohybovým aparátem. V medicíně začínám, chce to trpělivost, vytrvalost a také hodně pokory, podobně jako ve sportu. Mým cílem je cesta. Nechám se překvapit, co mi život nabídne.

Co by měla dělat pro českou mládež společnost, škola a rodina?

Míra: Společnost by si měla uvědomit, že sportovní pohyb je něco, co patří do každodenního života. Chtěl bych, aby tato myšlenka nestála v protikladu k ekonomice a také aby zájem o sport nespěl jen k vrcholové výkonnosti. Chtěl bych více pozornosti směřovat k mladým talentům, a aby byli oceněni i ti, kteří nedosahují na vrcholy žebříčků. Čím více mládeže bude sportovat, tím zdatnější a zdravější budeme mít celou populaci. Stát, škola i rodina by měli podporovat dobré příklady, nebo takovým dobrým příkladem být.

Josef Bubeník, Sokol Poděbrady

„Olympijské“ soutěžení sokolů Olomouckého kraje

■ Olomoucký kraj zahrnuje územně čtyři sokolské župy: Olomouckou-Smrčkovu, Středomoravskou-Kratochvilovu, Prostějovskou a Severomoravskou, které soutěží na krajských přeborech. Každý rok byl pořádán krajský přebor jednotlivců a také soutěž sokolských žup v plavání, atletickém čtyřboji a v posledních dvou letech je to v soutěži Odznak všestrannosti olympijských vítězů (OVOV), kterou propagují naši olympionici. S myšlenkou vytvořit program pro širokou veřejnost a zároveň s možností soutěžit přišli olympijští vítězové Robert Změlík a Roman Šebrle. Pro všechny sokolské župy Olomouckého kraje uspořádala letos 23. listopadu na ZŠ B. Němcové v rámci OVOV Severomoravská župa v Zábřehu ve 14 kategoriích upravenou soutěž v šestiboji: v běhu na 60 m, trojskoku snožmo, hodu medicinbalem, přeskokem švihadel, shybech na lavičce a driblinku. Náročnou soutěž pro 180 soutěžících připravili členové Sokola Zábřeh za pomoci 30 rozhodčích ze všech jednot župy Severomoravské. Krajskými přeborníky v OVOV se stali: Mladší žákyně – Tereza Peková (Sokol Smržice) a Kateřina Vančurová (Sokola

Zábřeh); starší žákyně – Kateřina Ondroušková (Sokol Vřesovice) a Kateřina Šromotová (Sokol Lipník); dorostenky – Pavlína Klechová (Sokol Prostějov I); ženy I – Zuzana Braná (Sokol Dubicko); ženy II – Erika Hejrecká (Sokol Lipník); žáci mladší – Samuel Macašek,

Martin Čmel (oba Sokol Smržice); žáci starší – Jaroslav Pospíchal (Sokol Kralice na Hané), Jaroslav Čureja (Sokol Přemyslovice); dorostenci – Martin Havelka (Sokol Přemyslovice); muži I. – Zdeněk Vysoudil (Sokol Dubicko); muži II – Pavel Zbrank (Sokol Mohelnice).

kává na významu a popularitě. Krajská koordinační rada nemá v Olomouckém kraji jen formální význam, ale je hybatelem pořádání velkých akcí krajského a regionálního charakteru.

*Jiří Sobotík-krajský zmocněnec ČOS
Foto: Petr Šíma, Martin Strouhal*

Jóga v Králově Dvoře

Lektor Viktor Ščerbina se cvičenkami.

■ Od letošního října zavedl Sokol Králův Dvůr na zkoušku cvičení jógy. Pod vedením zkušeného lektora Viktora Ščerbina z Ukrajiny se každý čtvrtek od 20 hodin scházejí zájemci v královědvorské sokolovně, prozatím v malém počtu, aby si protáhli svá těla, prováděli uvolňovací cvičení, trochu i zaposilovali. Slovo jóga znamená spojení, sjednocení, rovnováhu a vyváženost. Je známá po celém světě a užívá se v mnoha významech. Označuje filozofii, duchovní nauku či náboženství, používá se pro tělesná a duchovní cvičení. Rozumí se pod ním i určitý způsob života. Všechny tyto významy mají své opodstatnění. Jóga má blahodárné účinky na lidský

organizmus – celkově ozdravuje tělo i mysl, vyrovnává a udržuje tělesnou váhu, formuje postavu, posiluje svaly, udržuje vitalitu, zlepšuje a reguluje činnost vnitřních orgánů, překonává negativní emoce a vlastnosti, prodlužuje život a zpomaluje stárnutí, uvolňuje a osvobozuje mysl, zlepšuje koncentraci a obohacuje lidské vědomí, přináší zážitky a pocity štěstí a spokojenosti. Zveme nové zájemce o jógu, jelikož do konce kalendářního roku 2013 běží zkušební provoz, nemusí cvičenci platit žádný poplatek. Takže noví zájemci, každý čtvrtek od 20.00 hodin v sokolovně Králův Dvůr. Těšíme se na Vás.

Text a foto František Ondráček

Cvičení s vnučaty

■ Několikrát za rok pořádá oddíl Starší ženy T.J. Sokol Nový Bydžov cvičení s vnučaty. Jedná se o velmi specifickou hodinu. Nikdo netuší, kolik dětí se sejde, v jaké věkové kategorii, jak budou reagovat na nové prostředí, na neznámé pokyny. Pro cvičitelku je to opravdové zpestření. Tentokrát se sešly děti od dvou do deseti let. Byly skvělé, výborně spolupracovaly, babičky z nich měly radost a všichni jsme si užívali legrace, pohybu, ale i snění a zpívání vánočních koled při zapálené svíčke. Blížil se advent, a tak jsme si vánoční atmosféru krásně přiblížily. Proběhlo perfektní dechové cvičení, to když se každý zvláště pokoušel sfouknout plamen svíčky. Pořídili jsme i fotodokumentaci. Nezasvěcení se podívovali, co tam dělají ty PET lahve od piva? Tak to jsou naše běžné cvičení pomůcky. Kdo nezažil, nedokáže si ani představit, jak se dají využít! Na závěr bezvadné hodiny už děti samy pěkně nastoupily na povel „pozor!, těsný dvojřad nastoupit!“ Samy, bez babiček krásně vyrovnanaly přední řadu a hlavně dokázaly pořádně a najednou zařvat sokolské NAZDÁÁÁR. Děti byly chváleny a dostaly na krk medaili - vánočního sokola! My jen doufáme, že právě tyhle děti jednou posílí naši členskou základnu.

Věrka Kubelka

Předvánoční setkání cvičitelů

■ Za účasti více než sedmdesáti cvičitelek a cvičitelů se v neděli 8. prosince konalo v Tyršově domě již páté „Předvánoční setkání cvičitelů ČOS“. Dnes již tradiční akci připravily komise zdravotní tělesné výchovy a komise aerobiku a rytmické gymnastiky odboru všestrannosti ČOS. Program byl zaměřen na adventní čas: zábavné cvičení s vánoční a zimní tematikou, cvičení s netradičními pomůckami, retro diskotance, blok cvičení na hudbu z nejoblíbenějších filmových pohádek a úspěšná PETshow 2013. I letos

nechyběla dílna pro šikovné ruce, kde si každý mohl zhotovit svou adventní ozdobu. Andělé obdarovali každého „Adventními novinami“ s obsáhlým textem „Retro Vánoce 50. až 80. let 20. století“ a zatančili zajímavý diskotanec. Vrcholem programu byla návštěva Mikuláše s andělem a čertem, kteří každého účastníka obdarovali drobným dárkem. Program zakončilo společné zpívání koled u vánočního stromku a originálního betlému.

Jarek Kučera
místonáčeník ČOS

Letní olympijské hry jsou cílem už dnes

■ Nejlepším sokolským sportovcem za minulý rok mezi dorostenci byl letos na jaře vyhlášen Alexander Choupenitch. Člen šermířského oddílu Sokola Brno I je však úspěšný nejen u nás. V listopadu byl v Paříži, na kongresu ke stoletému výročí založení F.I.E., vyhlášen vítězem světového poháru v šermu juniorů za rok 2012/2013. To vedlo k řadě otázek, které jsme Sašovi, jak mu říkají doma a kamarádi, položili.

Nejprve gratulace, i k vítězství na nedávném světovém poháru v Bratislavě, a pak otázka.

Jak jsi se k šermu a tak výborným výsledkům dostal?

Jako malý kluk jsem docházel na stadión Sokola do cvičení a pak i na basketbal. Maminka, která měla k šermu blízko přes v tomto sportu úspěšnou ženu svého tatínka, si všimla náboru v tomto oddíle. Tak mne přihlásila a pak tam doprovázela. Moc mě to nebavilo, ale věděl jsem, že to chce hodně učení a podle babičky i vytrvalost. Ta mně pak zařídila prázdninové tréninky v Minsku, odkud naše rodina pochází. Podařilo se jí přesvědčit i běloruského trenéra Romankova, aby rok v našem oddíle trénoval.

A teď, když se trenér Romankov vrátil?

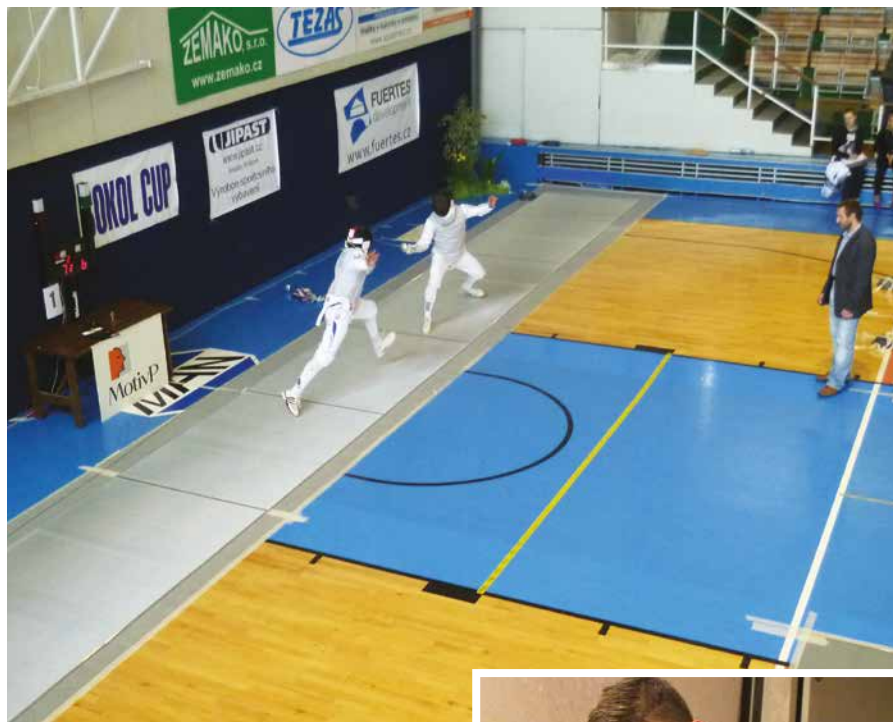
Tatínek, který jako operní pěvec se naučil při pobytu tam také italsky, domluvil mé tréninkové pobyty v Livornu.

Tedy opět péče rodičů. Je to tak důležité?

Velice. Pokud rodiče svému potomkovi neobětují čas, mnoho finančních prostředků a pochopení pro jeho zapálení i chvilkovou nechuť, myslím, že mladý člověk nemá naději na úspěch v žádném sportu.

Ale vrcholový sport je peněžně velmi náročný.

Jistě, nebýt Českého šermířského svazu, jeho sponzorů a péče Sokola přes náš oddíl, nemohl bych se zúčastňovat důležitých turnajů, které se počítají do světového poháru.

Kterých výsledků si nejvíce ceníš?

Nejspíš dvou stříbrných a tří bronzových medailí na mistrovství Evropy mladších kategorií. Dvakrát nominace na světový pohár a pak 7. místa na mistrovství Evropy mužů.

Jsi výborný fletetista, zkusil jsi i jiné zbraně?

Ale, ano. Dokonce jsem startoval v reprezentačním družstvu kordistů. Šavli občas zkouším pro zpestření. Zbraně, i když skoro stejně dlouhé, jsou svým pojetím a současnými pravidly dost odlišné. Myslím, že je to přinejmenším tak rozdílné, jako například v krasobruslení soutěž jednotlivců, párů a tanců.

Olympijské hry v Rio de Janeiru vidíš jako sen, nebo jako svůj úkol?

Je to sen, kterému jsem ochoten věnovat veškeré úsilí. Vždyť k nominaci do Londýna mi chyběl jenom kousíček. A nechci, aby ta nominace byla konečný cíl.

Letos jsi byl po maturitě přijat na fakultu sportovních studií Masarykovy university. Máš

v plánu být po jejím dokončení úspěšný trenér?

Ne tak docela. Jako trenér bych musel jít za lepším výdělkem do zahraničí. Narodil jsem se v Brně a chci českému šermu věnovat všechny organizační schopnosti a léty získaná přátelství kolem světového šermu. Byl bych šťasten, když by se v budoucnu objevilo aspoň jedno jméno jako je Berdych, Štěpánek, nebo Sábliková, o kterých každý Čech ví, kam je zařadit.

Milan Peštál

Neven sportovní gymnasté, ale i řada příznivců netrpělivě očekávali termín mezinárodně renomované soutěže, která je pevně zapsaná v kalendáři světové gymnastické federace FIG a je významnou soutěží magistrátního města Brna a České obce sokolské. Pozornost médií včetně pozvání do relace „Dobrého rána“ předznamenala vysokou návštěvnost.

Organizaci, tak jako vždy, zajišťoval oddíl sportovní gymnastiky Sokola Brno I ve spolupráci s Českou obcí sokolskou, Českou gymnastickou federací, Českým olympijským výborem, magistrátem statutárního města Brna a Klubem českých olympioniků a sponzory. Závod proběhl v závodní hale Sokola Brno I a kromě českých gymnastů se ho zúčastnily páry z Chorvatska, Maďarska, Rakouska, Ukrajiny a USA. Soutěž zpestřil doprovodný program, v němž účinkovaly děti z přípravek domácího oddílu a moderní gymnastky z Moravské Slávie Brno.

Dramatičnost soutěže jako by předznamenalo neustálé vytváření smíšených párů, které se záhy rozpadaly z různých důvodů, nejčastěji kvůli zranění. Ze startovní listiny tak vypadli dva maďarští závodníci, dvě holandské a jedna kanadská závodnice, kompletní slovinský a slovenský pár. Přes tyto ztráty však kvalita startovního pole příliš netrpěla. V jeho středu zářili stříbrný medailista ze Sydney Chorvat Filip Ude, loňská vítězná polovina ukrajinského páru Maxim Semjankiv, juniorský reprezentant USA David Jessen, vynikající maďarská zá-

vodnice Dorina Bözögö, vicemistryně Evropy na bradlech a letošní vítězka seriálu světových pohárů Jana Šikulová a zkušení reprezentanti ČR Kristýna Pálešová a Martin Konečný.

Úvodní kvalifikační kolo, v kterém každý závodník a závodnice ze smíšeného páru zacvičil po dvou nářadích, poslalo do semifinále osm nejlepších

Sokol Grand Prix Brno 2013

párů. Vítězem této kvalifikace se stal ukrajinský pár Maxim Semjankiv a Olena Vasilijeva před Filipem Udem s Dorinou Bözögö a Martinem Konečným s Janou Šikulovou.

V semifinále startují všechny páry od nuly, a to v opačném pořadí než se umístily v kvalifikaci. Každý z páru startuje pouze na jednom nářadí, které v kvalifikaci nepředvedl. Do finále postupují pouze čtyři páry. Vítězem semi-

finále se opět stal ukrajinský pár před rakouským párem Michael Fussenegger a Elisa Hämmerle. Třetí pozici kontroloval český pár Konečný a Šikulová před Filipem Udem a Darinou Bözögö. Tyto čtyři páry postoupily do finále. Před branami finále zůstal favorizovaný pár Kristýna Pálešová a Fabian Leimlehner chybou mužské části páru. Ve finále startují páry od nuly v pořadí, které si před finále vylosují hodem kostkou. Ženská část páru může ve finále opakovat nářadí, které již předvedla v předchozích kolech, a nebo předvést cvičení na nářadí, na kterém ještě nezávodila. Mužská část páru nesmí ve finále opakovat nářadí předvedené v předchozích kolech.

Dramatické finále pro sebe rozhodla zkušená dvojice reprezentantů ČR. Jana Šikulová předvedla na bradlech bezchybný výkon, a když po skvěle zacvičené hrazdě plné salt a přeletů bezpečně doskočil Martin Konečný, bylo jasné, že o vítězství je může připravit pouze na závěr cvičící ukrajinský pár. Ukrajinci předvedli skvělý výkon, ale famózní hrazda Konečného předčila výkon rovněž na hrazdě cvičícího Semjankina. Vítězi 17. ročníku Sokol Grand Prix Brno 2013 se tak stali Jana Šikulová a Martin Konečný.

Je příjemným zjištěním, že této soutěži věnovala prostor na svých webových stránkách i světová gymnastická federace FIG.

*Stanislav Vyzina
ředitel Sokol Grand Prix Brno*

Stolní tenis v Berouně

■ Oddíl stolního tenisu T. J. Sokol Králův Dvůr byl pověřen Regionálním svazem stolního tenisu v Berouně uspořádáním okresního přeboru v této disciplíně. A tak v sobotu 16. listopadu se střetli u zelených stolů muži – celkem 29 vyznavačů tohoto rychlého sportu. Své zastoupení mělo celkem devět oddílů – TJ Broumy, Sokol Hudlice, TJ Chaloupky, Slovan Lochovice, Lokomotiva Zdice, Sokol Hořovice, Sokol Žebrák a domácí T.J. Sokol Králův Dvůr. Borci byli nejprve rozlosováni do kvalifikačních skupin, aby se poté nejlepší utkali vyřazovacím způsobem o mistra okresu Beroun. V neděli 17. 11. byly stoly v obležení mladých nadějí – celkem 27 hráčů, v kategoriích mladší a starší žáci. I zde byl systém vyřazování stejný jako u mužů. Organizačně celou akci zajišťoval předseda oddílu Jiří Kopřiva, jeho manželka se starala o občerstvení účastníků.

Konečné pořadí: Muži - 1. Tomáš Kopřiva (T.J. Sokol Králův Dvůr); 2. Přemysl Zitta (TJ Slovan Lochovice); 3. Pavel Tůma (T. J. Sokol Králův Dvůr) a David Rujder (T.J. Sokol Králův Dvůr). Čtyřhry - 1. Pavel Tůma, Tomáš Kopřiva (T.J. Sokol Králův Dvůr); 2. Josef Vácara, Tomáš Lysý (TJ Chaloupky); 3. Jan Stehlík ml., Daniel Lev (T. J. Sokol Hudlice) a David Šrámek, Vjačeslav Rotari (T. J. Sokol Králův Dvůr). Mladší žáci - 1. Jakub Lejbl (TJ Broumy); 2. Tomáš Preis (Loko Zdice); 3. Mxmián Kuksa (TJ Olešná). Starší žáci - 1. Hynek Bláha (TJ Slovan Lochovice); 2. Matěj Kračmer (T. J. Sokol Králův Dvůr); 3. Jiří Vrecion (T.J. Sokol Králův Dvůr). Čtyřhry žáků - 1. Hynek Bláha, Lukáš Fišer (Slovan Lochovice, TJ Olešná); 2. Matěj Kračmer, Jiří Vrecion (T. J. Sokol Králův Dvůr); 3. Zdeněk Nykl, Miroslav Sedláček (Loko Zdice).

-fon-

Přeborník okresu Beroun v kategorii mužů Tomáš Kopřiva

Novou tvář v dresu domácích je Vjačeslav Rotari z Moldavska - 3. místo ve čtyřhře

Domácí závodník Lubomír Včelička skončil na 5. - 8. místě

Vzpěračští vicemistři jsou ze Zlína

■ Trenér mladých vzpěračů Sokola Jižní Svahy Zlín Jaroslav Janeba již od září, po vítězství v ligové skupině jižní Morava, připravoval své svěřence na finále mistrovství ČR družstev starších žáků, které se konalo v sobotu 7. prosince v Holešově. Do tohoto finále postoupilo osm nejlepších družstev ze čtyř celoročních regionálních ligových soutěží v ČR. V historii ČR se podařilo trenérovi J. Janebovi se svými svěřenci získat pouze bronzovou příčku. Letošní rok ale tuto skutečnost vymazal a zařadil vzpěračské družstvo starších žáků mezi super elitu v České republice. Vítězství a titul mistrů ČR 2013 si přivlastnilo družstvo z oddílu vzpěračské školy Oty Zaremby (Horní Suchá). V tomto oddíle pracují se žáky tři placení trenéři – Brzoska, Khek a Sršeň. S touto kvalitou se nedá téměř soupeřit. A přesto dobrovolný zlínský trenér, důchodce Jaroslav Janeba nejstarší, dokázal připravit družstvo starších

žáků takovým způsobem, že v závěrečném klání se i Zarembovcí strachovali dokonce o titul. Všichni elékové zlínského vzpírání podali super výkony (nové osobní bodové rekordy) a jejich družstvo obsadilo konečné 2. místo. Zároveň byli po soutěži vyhlášeni nej-

Úspěšné družstvo zlínských vzpěračů. Zleva Albert Rýc, Sarantuya Tumurtogoo, Pavel Jančík, Jan Dvořák, Dominik Šesták a trenér Jaroslav Janeba.

lepší žakovští vzpěrači České republiky za rok 2013 bez rozdílu hmotnostních kategorií. Jako třetí (bronzový) byl vyhlášen za 220 bodů právě 14letý zlínský talent Pavel Jančík. Pro rok 2014 má šanci být zařazen do reprezentačního výběru ČR do 15 let. Tutéž šanci má dokonce i již teprve 13letý Dominik Šesták – čeká se na rozhodnutí reprezentační komise ČSV. Ale i ti další nejtalentovanější – mladší žák Jakub Velíšek (ročník 2002) a starší žák Dominik Šesták (ročník 2000) mají vše ve své moci. Pouze poctivá tréninková docházka a přístup k tréninku jim pomůže k cestě do reprezentace ČR. Vzorem jim určitě jsou odchovanci trenéra J. Janeby, rekordmani a reprezentanti ČR, jako Petr Julina (dnes Slezák), Oldřich Kužílek mladší, Tomáš Hofbauer, Lukáš Hofbauer, Josef Stuchlík, Michal Voleník, Pavel Vykopal a spousta dalších mistrů a medailistů ČR.

-jja-

Jan Talaš vychovává gymnastické talenty

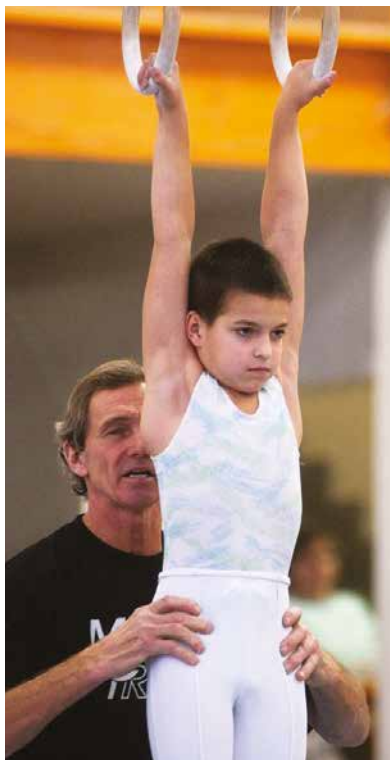
■ Práce dobrovolných cvičitelů a trenérů není oceňována tak, jak by si zasloužila, a nejde přitom jen o peníze – ostatně dobrovolní trenéři a cvičitelé vykonávají svoji práci bez nároků na finanční odměnu –, ale také o celospolečenské uznání. Přitom právě tito dobrovolní pracovníci nejen pomáhají druhým nalézt svoji radost z pohybu, ale také pomáhají podchytit a rozvíjet sportovní talenty dětí a mládeže, a také dokáží přivést své talentované svěřence k metám nejvyšším. K takovýmto trenérům patří i Jan Talaš.

Dnes 67letý Jan Talaš, původní profesí kuchař – řezník, pekař, cukrář, se stal trenérem sportovní gymnastiky ve Vsetíně již před mnoha lety – jeho jméno jako stálého trenéra sportovní gymnastiky vsetínského oddílu figuruje v historických zápiscích již od roku 1975 – tehdy to byl oddíl Zbrojovky Vsetín, po listopadu 1989 oddíl Tělocvičné jednoty Sokol Vsetín. Jako dlouholetý člen této jednoty působí především v oddíle sportovní gymnastiky, v němž patří mezi hlavní trenéry mládeže.

Toto místo nikdy nebylo placené, to si možná mohou dovolit větší oddíly či větší města. Maximálně dostává jisté odměny za odvedenou práci a jeho velká odměna je, že vytrénoval již pět mistrů ČR, kteří gymnastiku používají ve svém životě i nadále.

Náplní jeho trenérské práce v oddíle je vedení družstva chlapců od sedmi let. Věnuje se této práci nepřetržitě pětkrát týdně. Gymnastika je dřina, po které se dostaví velké výsledky. Každým rokem mu přijdou noví kluci, ale každým rokem také cvičenci odcházejí do jiných oddílů, jelikož mají veliké fyzické základy a poté v jiných sportech vynikají. Málokdo vydrží u náročné, ale krásné gymnastiky.

Jan Talaš připravuje chlapce na různé pohárové nebo republikové závody po celé České republice. Jak v týdnu při tréninku, tak o víkendech na závodech. Odchodem z tělocvičny ale tato práce z daleka nekončí. Jan Talaš totiž není jen trenérem, ale také předsedou celého gymnastického oddílu Sokola Vsetín a nese

Největší trenérské úspěchy Jana Talaše

1992 – 1. místo na přeborech republiky dorostenců – družstvo tehdejší TJ Zbrojovky Vsetín (Zdeněk Dudík, Mirek Dudík, Adam Šerý)

2006 – 1. místo na přeborech republiky ČOS družstvo mladších žáků (Kloss, Lačík, Hříbek) a celkové vítězství Tomáše Hříbka v jednotlivcích.

2006 – Tomáš Hříbek – 2. místo na přeborech republiky ČGF v závodě jednotlivců

2010 – Jan Káčer – 1. místo na mistrovství České republiky České gymnastické federace

tak na bedrech celé jeho fungování. Jeho zásluhou se pomalým tempem zlepšují také podmínky pro trénink

i případný závod. Byl hlavním organizátorem několika závodů – například Moravské ligy v roce 2010 konané ve Vsetíně.

Jak sám říká, dělá to proto, že ho to baví – vždy se o gymnastiku zajímal a také sám v gymnastice závodil. Naposledy před dvěma lety, kdy se zúčastnil gymnastického závodu veteránů.

Jan Talaš se ale nevěnuje ve své sportovní činnosti jen gymnastice. Jeho relaxací v životě se stal běh na lyžích, stal se jeho vášnivým aktérem. Jan Talaš má rád přírodu a na běžkách si ji mohl užívat, a také je pro něho důležité, aby trénoval své tělo, a k tomu běžky přispívají také – takže skloubil dvě věci dohromady. S běžkami poznával různá krásná místa – jak v České republice, tak v cizině, jako třeba v Japonsku, Austrálii, na Ukrajině a v dalších zemích. Vzpomínkou na to jsou i čtyři zlaté medaile, které si ze světa přivezl. Jak říká, musí dělat také něco sám pro sebe. Jan Talaš byl několikrát oceněn titulem „Sportovec roku“ Vsetína – především právě za úspěchy v dálkovém běžeckém lyžování.

-/v-

České stopy na Aljašce

Po jednoleté odmlce mne zavál cestovatelský vítr letos v létě na dalekou Aljašku, do 49. státu USA. Jak je známo a i mnou mnohokrát ověřeno, české stopy jsou patrné po celém světě, tedy i na Aljašce. Po některých z nich jsem se vydal. Důvodů k migraci českého i slovenského obyvatelstva do různých končin světa bychom našli v minulosti mnoho. Jen připomínám ty nejznámější ze školních lavic. Reformace, protireformace, průmyslová revoluce 19. století, protizidovské pogromy, německá okupace, represe padesátých let i emigrační vlna po vpádu „spojeneckých vojsk“ v roce 1968.

Stopa první

Při teoretické přípravě výpravy jsem i já narazil na příbuzenské vztahy mé rodiny v této daleké zemi. Měli jsme tedy první Čechy na trase, konkrétně v Anchorage, největším aljašském městě. Několik mailů a telefonátů mne

presvědčilo, že česká pohostinnost nezná hranice, a tak jsme vyrazili již s pocitem „českého zázemí“. Po 11 hodinách letu po trase Frankfurt – Anchorage jsme se přes imigračního důstojníka a celní úřad probojovali do příletové haly. Zcela osamocen stál proti nám nenápadný pán s cedulkou „KAREL“ v ruce. Ano, byl to můj příbuzný Peter Ptak, kterého jsem ve svých 63 letech viděl poprvé v životě (a on mne). Krátké objetí, praktické rady a zapůjčení vozidel. Za hodinku odjždíme z letiště. Trochu nás zarazí, že cesta vede do vzrostlého lesa (tajgy), ale zde mají Ptakovi svůj dům. Vítá nás i Peterova manželka Olga a zve nás k „malému pohoštění“. Je nás celkem osm, a tak dostáváme k dispozici celé patro.

Ihned po vstupu do domu nás vítá vzdálená vlast. Všude na zdech visí obrazy matičky Prahy, Karlův most i další významná místa naší domoviny. Ani my nepřijždíme s prázdnou. Ve spolupráci se Vzdělavatelským odborem ČOS přivážíme CD a DVD se záznamy posledních sokolských sletů, Sokol gala

i DVD „Nahodilá armáda“, vydaná Čs. obcí legionářskou ke vzniku naší republiky. K tomu i řadu sokolských publikací a tiskovin. Dárky jsou přijímány s upřímnou radostí. Ještě v době „uvítacího ceremoniálu“ se naše české řady rozrůstají o Helenku Vik, která opustila svoji vlast v roce 1951. Dorazila svým vozem, označeným místní aljašskou SPZ ve znění CZECH 1. Na stole se objevují chodské koláče. A aby bylo české pohoštění úplné, doráží také ambasador české komunity na Aljašce Frank Nosek. Jedná se o významnou osobnost krajanského hnutí na Aljašce, ale také externího spolupracovníka Ministerstva zahraničních věcí ČR se zaměřením na práva národnostních menšin. Řešil tedy řadu problémů a legislativních norem pro naše krajany ve světě, např. volební právo, dvojí občanství, osobní vlastnictví, restituční právo a mnoho dalších. Frank přináší tu pověstnou „třešeň na dortu“ v podobě dvou kartonů plzeňského piva. Krásný první večer jsme prožili ve vzpomínkách i řešení aktuálních problémů naší společné vlasti.

Stopa druhá

Druhý den zůstáváme ještě na místě a dokupujeme v obchodním centru Walmart co je potřeba na následující dlouhou cestu divočinou. Jen u police s pitnou vodou řešíme problém, protože galonová balení jsou umístěna vysoko na horním patře a my s menším vzrůstem tam nemůžeme dosáhnout. Naši marnou snahu zaregistruje starší prošedivělý pán sportovního vzhledu. Ihned nám pomáhá a podává nám potřebný počet balení. Kolega, překvapen touto ochotou, děkuje od srdce, ale česky, tedy „Děkujeme pěkně“. Pán se usměje a odvětí „Není zač a kampak máte namířeno“.

Stopa třetí

Již na cestě k severnímu polárnímu kruhu se zastavujeme v národním parku Denali (Mt. Mc Kinley 6 194 m n.m.). V jediném povoleném kempu Kantishna, který se musí objednávat dlouho před vlastním pobytem v NP a který má kapacitu pouze 30 míst, je přítomno 10 Čechů. A tak v nejbližším NP Aljašky zní čeština, jako bychom byli doma.

Stopa čtvrtá, pátá a šestá

Další česká stopa je vícečetná. Odehrála se v Dawson City, městečku zlaté horečky. Po prohlídce historického centra a ochutnávce místního piva se vracíme na parkoviště k našim vozům. Protahuji se a nahlas svolávám: „To bylo úžasné.“ Od sousedního vozu se otáčí muž a ptá se česky: „Copak bylo tak úžasné?“. Dozvídáme se, že je zde na své tradiční dovolené, ale žije v Edmontnu. Pochází z Brna a pracoval jako řidič v Královopolských strojárnách. Naše další cesta v Dawson City měla konkrétní cíl. Zemřel zde a je také pohřben známý český dobrodruh, cestovatel, zlatokop, náčelník Inuitů a vyznavač absolutní lidské svobody Jan Eskymo Welzl (1868–1948). Pocházel ze Zábřehu na Moravě a my jsme přivezli k jeho hrobu zeminu z jeho rodného domu. I v Dawsonu je vnímán jako významná osobnost. O tom nás přesvědčila paní v Návštěvnickém centru. Trochu s obavami, zda hledaný hrob najdeme, se na ni obracíme s prosbou o pomoc. Usmála se a v zápětí nám podává česky psaný text s názvem Eskymo We-

lzl – kapitán, polárník a dobrodruh. Z dalších materiálů, které dostáváme, je zřejmé, že není jediným Čechem na historickém hřbitůvku. V jeho blízkosti odpočívá i Zdeňka Šnajberková, která zde zahynula v zimě 1977 při hledání pomoci pro svého přítele. U hrobu J. Eskymo Welzla konáme pietní akt a klademe květiny.

Stopa sedmá a osmá

Na další pouti Aljaškou dorážíme do zlatokopeckého tábora Carcross (caribou crossing). Místo má celkem 18 stálých obyvatel. Po dotankování vozů a jejich částečné očištění jdeme do místní jídelny na něco k snědku. Je nás osm a pouze jeden stůl je obsazen, pravděpodobně otcem se synem. Po pár slovech se k nám otáčejí a starší z dvojice se táže: „Tak kam máte namířeno v té okolní pustině?“ Česky! Je nás tedy ve zlatokopeckém táboře na aljašském severu celkem deset Čechů a nikdo jiný.

Po občerstvení a setkání s Čechy v kantině jde část naší výpravy na vycházku do okolí, druhá část jde na pláž Benettova jezera. Protože všude na světě lezu do vody, byly pro mne chladné vody je-

zera (10°C) výzvou. Nořím se tedy do chladivých vln. Po pláži k nám přichází dvojice mladých lidí. Mladík má na sobě triko s plamenným „C“ na prsou, což je označení týmu NHL – Calgary Flames. Když mne pár minul, mohl jsem si přečíst i zadní část dresu – Jiri Hudler. Volám na kolegy, že má mladík pěkné triko, ten se otáčí a krásnou češtinou volá: „Jé, ahoj kluci, co tady děláte v té divočině? Já jsem tady s přítelkyní na rybařině.“ Vyprávíme si, co kdy kdo chytil a nakonec chytám na jeho licenci ryby v zátocě Benettova jezera.

Stopa devátá

Při zastávce ve městečku Whitehorse nám zbývá trocha času, než se sejdem po nákupu a tankování vozů. Jdeme tedy na prohlídku hřbitůvku z dob zlaté horečky. A i zde narážíme na onu „českou stopu“. Kousek od sebe se nachází pomníky se jmény Řepka a Bartoň. Bližší údaje k těmto jménům nemáme, jen to, že oba zemřeli velmi mladí.

Stopa desátá

Po dlouhé cestě teritoriem Yukon konečně dorážíme do Skagway, přístavu,

ze kterého začínala strastiplná cesta všech Evropanů do nitra aljašské divočiny za zlatem. Museli ale překonat hřbet horského pásma, ve kterém se nachází jediný průsmyk – Chilcoot. Když oni, tak my také. Po registraci vyrážíme na 57 km dlouhý pochod horským terénem přes Chilcoot až k Benettovu jezeru. Druhý den pochodu, když už víme, že to nebude „žádná sranda“ a poznáváme se s ostatními „hikery“ na trase, dáváme se i do hovoru. „A odkud jste? Z Čech? Tam odtud mám babičku...“ praví mladá dívka na jednom z odpočinkových míst.

Deset českých stop stačí, abychom mohli být přesvědčeni, že tu Čechy i Českou republiku znají. Z historického i toho současného pohledu. Souvislostí bychom našli určitě více, kdybychom po oné české stopě cíleně pátrali. Měli jsme ale i jiné cíle, které jsme si touto cestou splnili. Je však dobré vědět, že i v tak dalekých končinách jsou lidé, kteří na svoji původní vlast nezapomněli a rádi si nejen zavzpomínají, ale

žijí s námi i s našimi každodenními problémy. Česká komunita ve větších aglomeracích je aktivní a pořádá celou řadu společenských i sportovních akcí. Proto jistě rádi přijmou jakoukoliv odbornou metodickou pomoc pro své aktivity. Viděl jsem například fotodokumentaci z tradičního krajského plesu, nebo z volby české a moravské Miss (Cindy Ptakova). Pokud tedy někoho zavanou stejně větry jako mne do této vzdálené části světa, nezapomeňte přibalit něco sokolského s sebou. Ať už metodického, nebo společenského charakteru, určitě budou vaše materiály přijímány s vděčností. Navážeme tak na ty, kteří zde pomáhali před námi, jako např. stavební odborníci z Frýdku-Místku při výstavbě Alaska Highway (1422 mil). Aljašská dálnice byla dokončena v roce 1942 za pouhých sedm měsíců a v místě označeném jako Delta Junction mají její stavitelé svůj pomník. Tedy i ti frýdeckomístečtí.

*Karel Kovařovic,
člen expedice Alaska 2013,
náčelník župy Podbělohorské*

Aljaška

U zrodu tohoto amerického státu stálo nejprve odkoupení celého území od carského Ruska za smluvní cenu 5 centů za hektar. Celkem tedy toto rozsáhlé území stálo 7,2 mil. \$. Jen pro zajímavost, jedná se o částku, která byla získána zhruba za jeden těžební den na aljašských nalezištích v době zlaté horečky (1896–1898). A to se nevědělo o rozsáhlých ložiscích ropy a plynu, mědi, stříbra a dalších surovin. Až do odprodeje spravovala Aljašku rusko-americká obchodní společnost. K definitivnímu připojení a získání statusu plnohodnotného státu americké Unie došlo v lednu 1959 za výrazné pomoci tehdejšího amerického prezidenta D. Eisenhowera.

Účastníci atletického dne v Říčanech ještě před starou budovou šaten

Sokolské hřiště v Říčanech, všeobecně známé jako „Sokolák“, je jediným atletickým stadionem ve městě a poměrně širokém okolí. Když se zde koncem září konal žákovský atletický den, který tradičně pořádá atletický oddíl Sokola Říčany a Radošovice, zažil i jednu premiéru – pořadatelé poprvé použili výpočetní techniku, aby se všichni mohli seznámit se svými výsledky již během soutěže. Ani ne o měsíc později, 12. října, zažil stadion při Sprinterském trojboji i derniéru – při tomto posledním závodě venkovní atletické sezóny naposledy závodníkům, rozhodčím i organizátorům sloužilo zázemí stadionu, především šatny. Sokolové z Řičan a Radošovic plánují vybudovat ho zcela nově, aby vyhovovalo současným požadavkům. Díky finančnímu daru od města a dotacím se podařilo sehnat peníze, aby již letos na podzim mohla být zahájena první fáze rekonstrukce.

Atletický oddíl Sokola Říčany a Radošovice zmíněné akce pořádá jako otevřené pro veřejnost. A jejich propagaci také věnuje patřičnou pozornost – konání závodů oznamuje v místním tisku, na svých internetových stránkách, plakáty umístěnými na různých místech ve městě a hlavně ve školách. „Závody jsou pro děti ve věku 6–15 let a jsou velmi oblíbené, hlavně u dětí 6–10 let. Máme trochu problém přilákat ty starší, i když atletický oddíl máme i pro starší žactvo,“ říká trenérka atletiky a členka výboru sestra Jana Cílková. A protože sestra Cílková spolu s bratrem Markem Holinkou (cvičitelem atletiky a členem výboru) a dalšími spolupracovala na zajištění projektu a na žádostech

o granty, poskytla nám bližší informace o tom, proč k rekonstrukci dochází a co vše shánění potřebných financí obnáší: Sokolské hřiště – atletický stadion má sice ovál jen 250 metrů dlouhý a štěrkový, ale jsme za něj vděční našim předchůdcům. Je také na skvělém místě v centru Řičan, obklopený řadou lip. Využívá ho tedy nejen Sokol, ale i školy a jiné sportovní spolky. Dvě hodiny denně je otevřen i pro veřejnost. Budova šaten na sokolském atletickém hřišti pochází snad ještě z první republiky, byla dřevěná a v hrozném stavu. Na-

Říčanská premiéra i derniéra

víc byla velmi malá a s nedostatečným hygienickým zázemím. Žádné sprchy, jedna toaleta, která nestačila hlavně při takových akcích, jako jsou závody, při kterých se sejde až 200 lidí.

Asi před třemi lety jsme začali plánovat změnu, protože už jsme se za to zázemí opravdu styděli. Rozhodující byly peníze. Jednota slíbila jako příspěvek 200 000 Kč. Více dát nemůže, prioritou je nová sokolovna. Nechali jsme si zpracovat projekt, který jsme konzultovali se cvičiteli a potom ho předložili k připomínkám na valné hromadě. Výsledkem je plán na dřevostavbu se dvěma šatnami, čtyřmi toaletami, dvěma sprchami a nářadovnou. Vše pouze pro sezónní provoz. Rozpočet činí 1,5 milionu korun.

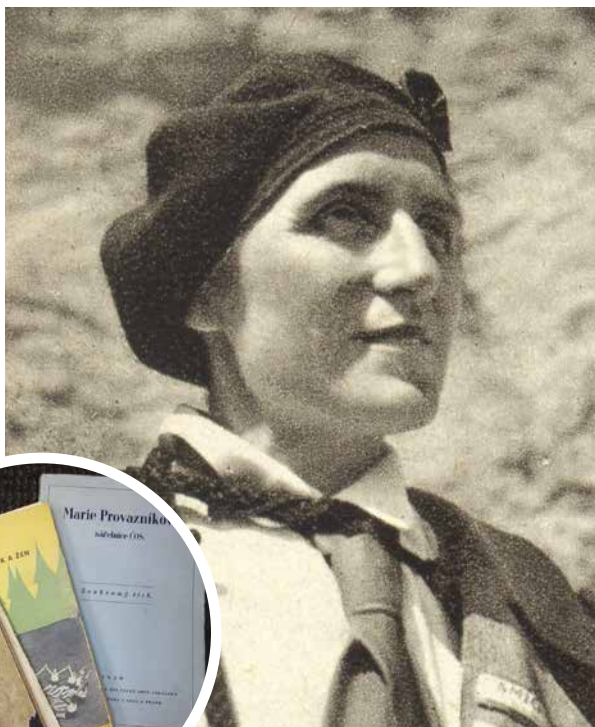
Peníze jsme začali shánět nejprve v prosinci 2011, a to přes středočeský Fond vzdělávání, sportu, volného času a primární prevence, který zřizuje Středočeský kraj. Tam jsme neuspěli. Zažádali jsme o grant od města Říčany, kde jsme sice neuspěli, ale město nám ze svého rozpočtového přebytku připsalo 250 000 Kč. Město, které je zřizovatelem škol, které „sokolák“ využívají, má samozřejmě zájem na jeho fungování. To bylo začátkem tohoto roku. Vcelku vzápětí se nám podařilo získat 500 000 korun od MAS Říčansko, což je fond Ministerstva zemědělství ČR, který rozděluje evropské peníze. Toto bylo zatím nejnáročnější, protože vypracování žádosti o tento grant je vcelku náročné a pracné, nicméně šance na úspěch je zde poměrně velká, pokud se člověk tou administrativou probije.

V současnosti tak máme včetně několika darů dohromady jeden milion korun. To nám stačí na demolici (dělaná svépomocí), ta už je hotová, a na hrubou stavbu – ta přijde na řadu na jaře již v režii vybrané firmy.

Momentálně se snažíme získat zbývajících 500 000 Kč. Opět to zkusíme přes Středočeský kraj. I kdyby toto nevyšlo, doufám, že se nám zbývajících částku podaří dát časem dohromady prostřednictvím sbírky, kterou bychom v Říčanech uspořádali. Dokud se nám nepodaří sehnat tuto částku, budeme moci novou budovu používat pouze jako šatny a sklad nářadí, ovšem bez toalet a sprch. Doufáme však, že díky darům našich členů, případně díky dalšímu dotačnímu titulu, se nám podaří tuto částku v dohledné době získat. Již nyní jsme například získali částku 30 000 Kč od rodičů jedné z našich světeňek. ☺

V Regenstein Library při University of Chicago se nachází obsáhlý Archiv Čechů a Slováků v zahraničí (Archives of Czechs and Slovaks Abroad), přes tři desetiletí shromažďovaný a spravovaný profesorem medicíny českého původu Zdeňkem Hrubanem. Dnes spadá pod univerzitní oddělení slavistických a východoevropských studií. Sbírkou obsahuje neuvěřitelné množství krajan-ské a exilové literatury, novin a časopisů, fotografií, korespondence i osobních fondů. Patří k nim i pozůstalost významné sokolské činovnice a od roku 1948 také náčelnice Sokola v exilu Marie Provazníkové (24. října 1890 – 11. ledna 1991). Jen krátce připomeňme její osudy.

V Praze absolvovala dívčí gymnázium a jako jedna z prvních vystudovala na české části Karlo-Ferdinandovy univerzity tělovýchovu. Poté začala působit jako profesorka tělocviku. Od dětství byla činná v Sokolu a se vznikem Československa v roce 1918 se zároveň stala členkou náčelnictva. Její kariéra v obci se úspěšně rozvíjela. Byla zvolena náčelnicí všech ženských složek, zasadila se o popularizaci sportu ve společnosti, napsala řadu příruček, podílela se na organizaci sletů. Přenesme se do období po únorovém puči v únoru 1948. V březnu toho roku sice znovu dostala širokou důvěru v podobě znovuzvolení náčelnicí, nicméně tušila, že v nových poměrech bude zanedlouho vystavena perzekuci. Po značných potížích s vydáním cestovních dokladů se jí podařilo vycestovat na Letní olympijské hry do Londýna, kde vedla československé družstvo gymnastek a mimoto působila coby vysoká funkcionářka Mezinárodní gymnastické federace. Z ostrovního království do vlasti zahalené rudým závojem se již rozhodla nevrátit. Zůstala v exilu a zanedlouho se přesunula do Spojených států amerických. Významně se zasadila o rozkvět jednoty Sokola v New Yorku, pokračova-

Osobní pozůstalost sestry Marie Provazníkové v Chicagu

la i ve výuce tělesné výchovy na několika severoamerických univerzitách a především spolu s dr. Antonínem Hřebíkem, další význačnou postavou poválečného hnutí, spravovala Ústředí československého Sokola v zahraničí (Czechoslovak Sokol Abroad). Členy vedení byli mimo jiné někdejší velvyslanec ve Velké Británii Juraj Slávik a národně socialistická poslankyně Jarmila Uhlířová, toho času živící se jako kuchařka v proslulé české restauraci U Vašaty na Manhattanu. Marii Provazníkové se jako jedné z mála osobností poúnorové exulantské generace poštěstilo dožít se pádu železné opony. Přes pozeňnaný věk zůstala neuvěřitelně vitální a plná elánu. Pro Rádio Svobodná Evropa namluvila poděkování za četná blahopřání ke stoletému jubileu. V dojemném povídání rovněž vzpomínala na svůj plodný život a předala poselství nastupujícím generacím, již obdarovaným luxusem dýchat ve svobodném, demokratickém Československu. Záznam je k dispozici v Archivu Národního muzea – Československém dokumentačním středisku.

Po smrti Marie Provazníkové její osobní archiv putoval z městečka Schenectady ve státě New York, kde poslední léta pobývala v pečovatelském domě, do archivu v Chicagu. Celkem pět beden (čísla 124–128 dle katalogu) dosud není detailně zinventarizováno.

BOX 124 – Zápisy vzdělávacích a cvičitelských sborů ČOS, Zpravodaje ze sjezdů (1919–47).

BOX 125 – texty k historii ČOS a vývoji sokolského názvosloví, kompletní dokumentace k XI. všesokolskému sletu v červnu 1948, tiskoviny „Věstník sokolský“ a příloha „Cvičitelka“.

BOX 126 – korespondence s představiteli sokolských žup a exilových organizací, filmové pásy s dětskými tanečními hrami a nácviky, dokumentace Ústředí československého Sokola v zahraničí, různé publikace.

BOX 127 – podklady k nepublikovaným pamětem Marie Provazníkové, dokumentace činnosti Sokolského

pomocného výboru (Relief of Sokols in Exile), účetní knihy, statistiky, životopisy sokolských osobností, vysílání pro Rádio Svobodná Evropa, vzpomínky na sokolské oběti nacistického a komunistického režimu.

BOX 128 – „Věstník sokolský“ a další tiskoviny, publikace napsané přímo Marií Provazníkovou, vzpomínková kniha „Několik vzpomínek věnovaných náčelnici Československé obce sokolské Marii Provazníkové (1890–1960)“, vydané nákladem 500 kusů v New Jersey ku příležitosti jejich sedmdesátin.

Československý exil mezi lety 1948–1989 stále bývá velmi podceňován a opomíjen. Přesto je nedílnou součástí naší moderní historie a je třeba si připomínat osobnosti českého původu v zahraničí, jejich zásluhy a úspěchy. Sestra Marie Provazníková patří k těm, kdo by si zájem badatelů velmi zasloužili. Nechtě tento příspěvek slouží alespoň jako skromné lákadlo a pobídka studentům, historikům i sokolským nadšencům, aby se vydali do Chicaga a odhalili část archivních pokladů.

Martin Nekola

Naproti Sluníčku

Kouty a koutečky Tyršova domu

■ Ano, nějaké koutečky jsme již navštívili. Půdu. Sklepy, stále ještě ne všechny. Bazén, který v budoucnu snad ještě navštívíme. Co nám zbývá? Mnohé. Vlastně celý Tyršův dům a tam se nějaké ty kouty a koutečky určitě najdou. Možná budou méně zajímavé, uvidíme.

Tentokrát se podíváme na střechu. Nebojte se, není strmá. Nehrozí tu nebezpečí pádu, je rovná, přívětivá a někdy plná slunce. Původně byla vystavěna jako sluneční lázeň. Nebezpečí nedostatečné ozónové ochrany nikdo netušil. Rovná dlážděná střecha vybavená dřevěnými rohožemi k opalování přímo vybízela.

Fyzické vyčerpání, které přinášel náročný program jednotlivých dnů cvičitelské školy, jednoznačně vyžadovalo odpočinek. Nabyté vědomosti bylo třeba vstřebat, propojit s informacemi o historii Sokola, Československé obci sokolské i české státnosti. Kde jinde uzavřít tento kalokagatický kruh než právě tady, pod dohledem Pražského hradu, doprovázeni myšlenkou v zdravém těle zdravý duch.

Píše se rok 1925, květen. Bratr prezident T. G. Masaryk stoupající po postranních schodech, které také vedly do sluneční lázně, je neoddiskutovatelným důkazem toho, jak je sokolování prospěšné. Jistý krok, přímé držení těla, věk 75 let (1850–1937). Doprovázen jen o jedenáct let mladším bratrem Dr. Josefem Scheinerem, je fotografií opravdu impozantní.

Návštěv tu bylo mnoho. Alois Jirásek, armádní generál J. Syrový, stavitel Tyršova domu arch. Fr. Krásný. Setkat se na tomto místě s minulostí je neuvěřitelně příjemné. Bohužel, již vzpomínaný stroj času zatím nemáme, počkáme, kdo ví, třeba se dočkáme. Ti s fantazií už čekat nemusí.

I dnes nás tu mnohé překvapí. Úžasný výhled na Prahu zasněženou, noční s nádherně osvětleným Pražským hradem. Blízkost oblohy poseté hvězdami i mlha, kdy se pražské kontury propadnou do tušení stínů. Křik rorýsů nebo žluny. Svatební lety hřivnáčů, půvabné neuvěřitelným vnímáním

vzdušného prostoru. Stopy muže, které do sněhové pokrývky střechy obtiskla malá kuna, která tu proběhla za nočním úlovkem.

Přijďte, stojí to za to, ani není třeba slov. Stačí jen tak postát a dívat se. Jste vítáni, rád tu s vámi budu mlčet.

Zdeněk Bartůněk

Historický snímek zachycuje delegaci polských sokolů s architektem Fr. Krásným na střeše Tyršova domu

Jak to udělat, aby holky nezůstaly na ocet...

■ „Je našlapáno, mistře,“ pronese koncipient ve slavné cimrmanovské hře. Totéž si mohli letos 16. listopadu říct i ochotníci bohumínského Bobanu, kteří v místní sokolovně odehráli představení svého nejnovějšího kusu „Holky na ocet“.

V pořadí šestou hrou Bobanu alias „Bohumínského BAVidélka zpravidla Nedělního“ je muzikálová komedie Fran-

tiška Zachárníka a Lubomíra Vetešky z prostředí fabriky a kasáren 80. let. Autorskou hudbu k celé hře navíc složil bohumínský hudebník Ota Maňák. Sokolovna v Záblatí byla zaplněna do posledního místečka. A ochotníci, mezi nimiž je řada místních sokolů, se návštěvníkům odvděčili brilantním výkonem. Odměnou jim pak byly salvy smíchu i slova uznání.

Ochotnické divadlo má v této městské části Bohumína velkou tradici a je úzce spjato se založením záblatského Sokola v roce 1911.

Tak jak to vlastně všechno začalo? Inu, možná právě jako v pohádce... Bylo nebylo, v jednom městečku na Severní Moravě, přesněji řečeno v Bohumíně, se parta nadšenců rozhodla založit ochotnické divadlo. Oficiální datum vzniku se váže k 18. září 2007. Tehdy jsme se sešli na prknech, která prý znamenají svět a začali zkoušet v bohumínském kině K3 Bohumín. Velká část nadšenců je sokoly, proto jsme navázali na ochotníky T.J. Sokol Záblatí, kteří hrávali nejen v sokolovně, ale také pod širým nebem v amfiteátru v Šajnerově háji.

Náš spolek jsme nazvali BOBAN čili BOhumínské BAVidélko zpravidla Nedělní a scházíme se každé úterý večer. Soubor se rozrostl a je nás parta bezmála třiceti zapálených ochotníků. Nastudování her probíhá pod vedením režiséra Petra Bielana, pěvecký soubor řídí Ota Maňák a Martina Bielanová.

První historická premiéra byla 16. prosince 2007, bylo to představení pro děti „Z pohádky do pohádky“. Úspěch nás natolik povzbudil, že jsme pak každou sezónu nastudovali nové představení. Konkrétně hry „Fimfárum“, „Dvě Maryčky aneb tajemství jedné noci“, „Rychlé šípy aneb kam se poděli gentlemani“ a vloni „Nejkrásnější válku“. Získali jsme již několik ocenění na divadelním festivalu Ostravské buchary. Naše nejčerstvější hra jsou „Holky na ocet“ a od prosince 2013 začínáme zkoušet nové představení, veselohru francouzského klasika Moliéra „Paroháči“.

*Pavla Skokanová,
místostarostka T.J. Sokol Záblatí
alias Jůlie z fabriky na punčocháče*

Brouk v hlavě v královské sokolovně

■ Příznivcům kultury připravil Sokol Králův Dvůr, ve spolupráci s o.p.s. Dobromysl další divadelní lahůdku. Společnost Cyklotour Praha – divadelní sekce jim v pátek 1. listopadu naservírovala legendární komedii Georgese Feydeaua Brouk v hlavě.

Je to divadelní fraška o třech dějstvích a jedná se o nejhranější autorovo dílo. Tato „lechťavá“ situační komedie srší ironií, humorem, vtipem i osobitým šarmem. Dílo je založeno na triviálním příběhu neuskutečněné nevěry. Hra má mistrně vystavěnou zápletku, která je plná omylů, záměn jednotlivých osob, nedorozumění i převleků. Hlavními postavami jsou zde dvě velmi podobné osoby, které jsou zde inscenačně řešeny jakožto klasická divadelní dvojrole. V hlavní dvojroli jsme viděli Jana Kunu a v dalších rolích se představili Ilona Kašpárková, Luděk Blaheta, Filip Řez-

níček, Jan Rezek, Klára Angheliescu, Jaroslav Novotný, František Bláha, Lucie Bláhová, Rostislav Bílík, Petra Opplová, Lucie Boubalová, Jan Herda, Vladimír Komárek a Romana Štruncová.

V sokolovně Králův Dvůr se sešlo více než sto diváků, kteří byli s inscenací nadmíru spokojeni, o čemž svědčil závěrečný potlesk, herci se museli třikrát vracet na děkovačku. Hojně zastoupení měly zúčastněné složky – Sokol Králův Dvůr a Dobromysl o.p.s. – poskytovatel sociálních služeb. Svou návštěvou potčili pořadatele i starosta Králova Dvora Petr Vychodil a místostarosta města Luboš Krbec. Konečné bilancování bylo radostné pro všechny aktéry. Ředitelka o.p.s. Dobromysl Alžběta Pondělíčková převzala od herců a pořadatelů čistý výnos z akce ve výši 8 610,- Kč, který bude použit na financování nového svozového automobilu pro klienty. Na

oplátku dostali herci od paní ředitelky krásný dort s broukem a Sokol dostal dárkový koš plný specialit od řeznictví Kamil Alferi z Berouna.

Nový výbor T.J. v čele se starostou Radkem Sochrem tak jenom potvrdil, že své ideje o pestré činnosti Sokola myslí vážně a už připravuje další akce.

František Ondráček, Sokol Králův Dvůr

Víkend plný pohybu a nápadů

Ústřední škola ČOS uspořádala v polovině listopadu dva semináře zaměřené pro cvičitelky a cvičitele rodičů a dětí, předškolních dětí.

■ 16. listopadu se v Praze v T.J. Sokol Záběhlíci konal seminář Pohybové hry s hudbou. Lektorka byla Prof. PhDr. Eva Jenčková, CSc. Účastníci se přenesli skoro o měsíc do budoucnosti – mezi čerty, Mikuláše a navodili si vánoční čas a pohodu. Tělocvičnou se linuly melodie vánočních koled a říkadel, dupání čertů či rytmizace na dřevěné hudební nástroje. Samozřejmě nechyběly ani pohybové aktivity a tance. Tanečky od jednoduchého „chození do kola“ až po složitější choreografie „hrajícího vánočního stromečku“ účastníci semináře přivítali. Hned přemýšleli, jak je vyzkouší ve svých hodinách nebo na vánočních i Mikulášských besídkách. Prof. Jenčková je studnicí nápadů. Přes své pedagogické vytížení stíhá své nápady a motivace také sepiso-

vat, což je vidět na velkém množství tematicky zaměřených metodických materiálů, např.: Čertovské dovádění, Hudební žerty s Mikulášem a čerty, Štědrý večer nastal..., ale i jiná témata (Svátek matek, jaro, zvířátka na podzim...). Účastníci odjížděli ze záběhlícké sokolovny s o hodně těžšími taškami a batohy, i když už svačiny měli snědené. Důvod? Nabízenou literaturu a dřevěné rytmické nástroje si v hojném množství pořídili. Další seminář následoval hned druhý den, v neděli 17. listopadu. Ač státní svátek, sokolovna v Záběhlících byla opět plná. Seminář Předškoláci v pohybu V. je již opravdu pátý v pořadí. Hana Volfová je osvědčená lektorka spolupracující s ÚŠ ČOS.

V tomto dílu se Hanka Volfová věnovala rovnovážné průpravě, rozvoji obratnosti a rozvoji silových schopností – přetlakům. Cvičilo se s obručemi, overbaly i na velkých gymbalech. Toto náčiní bylo doplněno o masážní podložky, koberečky, balanční ježky či šlapadla a vozíky na kolečkách. Účastníci si vyzkoušeli cvičení na gymbalech ve dvojicích, přecházeli tělocvičnu ve vázaných zástupech s overbaly mezi sebou jako housenky atd. Z tělocvičny se ozýval smích celý den. A když s lektorkou začala cvičit hadrová panenka Mařena, všichni jen „žasli“, jak mohou být děti vzorné – Mařena poslouchá, má propnutá kolena a krásně umí přes gymbal udělat i kotoul. Co napsat na závěr? Byl to víkend plný nápadů, pohybu a hlavně pohody.

Dana Absolonová

Zdravotníci trénovali ve vodě i na souši

■ I letos se konal tradiční – v pořadí již devátý – sraz sokolských zdravotníků, převážně župních. V sobotu 9. listopadu se nás sešlo 28, jedenáct bylo omluveno, čtyři župy jsou stále bez zdravotníka.

Nejprve nás čekala mokrá část: Zašli jsme do nově zrekonstruovaného bazénu Tyršova domu a věnovali jsme se záchraně tonoucího. Po speciální plavecké průpravě (vznášení, šlapání vody, plavání na boku, záchranářský znak, „kachní ponor“) jsme dopomáhali „unavenému“ plavci – zkoušeli jsme „letku“ i „most“ (dopomoc dvěma zdatnými plavci). Pak přišel na řadu osobní zásah. Procvičovali jsme techniku přiblížení se k tonoucímu, uchopení, narovnání a tažení tonoucího. Nakonec nám Karel Kovařovic ukázal nový americký způsob vytažení tonoucího z bazénu pomocí záchrané desky.

Na souši, v aule Tyršova domu, už na nás čekal ing. Drucker z firmy Medsol, aby nám předvedl nový přístroj pro podporu kvality resuscitace TrueCPR. Je to v současné době jediný přístroj, který měří skutečnou kompresi prostoru mezi hrudní kostí a páteří prostřednictvím vlastní technologie (indukce

použit: stačí zasunout podložku pod pacienta a položit hrudní jednotku na hrudník – viz foto.

Firma Hartmann tradičně dodala každému účastníkovi svůj katalog výrobků včetně informací o teploměru nové generace Thermoal duo scan. Úspěch opět slavil vzorník náplastí (na sport, do vody, dětská, na popáleniny, na opary a puchýře atd.).

Setkání zdravotníků přišel pozdravit nový ředitel ÚŠ ČOS bratr Martin Chlumský. Seznámil nás s přípravou nového vzdělávání (e-learning), s plánovaným kurzem zdravotníků zotavovacích akcí a ubezpečil nás, že se Ústřední škola bude i nadále podílet na organizování našich každoročních srazů. Dalším hostem byl Zdeněk Kubín z tiskového oddělení, který pohovořil o vydávání časopisu Sokol a o možných tématech, které by cvičitele a činovníky Sokola zajímaly. Vyzval dopisovatele k další spolupráci, dodal ukázkové výtisky časopisu.

Podle programu následovala zajímavá přednáška MUDr. Víta Jakoubka. Zdravotníci zhlédli promítání fotografií z Jižního Súdánu a vyslechli zkušenosti lékaře pracujícího v tamní nemocnici. Spektrum onemocnění je v jistém ohle-

du podobné jako u nás (např. infekce dýchacích cest, kašel), ve velké míře je ale ovlivněno velmi špatnými hygienickými podmínkami (značné množství průjmů způsobených střevními parazity, brucelóza a břišní tyfus). Velké procento pacientů tvoří těž nemocní malárií. Součástí nemocnice byla i tuberkulózní léčebna a probíhal zde výživový program pro podvyživené.

Setkání bylo ukončeno blokem věnovaným novým Standardům první pomoci. Bude jistě trvat nějakou dobu, než se všechny změny promítnou do všech oblastí naší činnosti. Pár informací na závěr – pojištění členů Sokola zůstává do 31. července 2014 stejné, školení Zdravotník zotavovacích akcí bude 10.–11. května (1. konzultace) a druhá konzultace 7.–8. června 2014. Doškolení proběhne 7. června 2014. Příští sraz zdravotníků se uskuteční 8. listopadu 2014.

Tomáš Jelen, zdravotní komise ČOS

Procvičovali jsme techniku přiblížení se k tonoucímu, uchopení, narovnání a tažení tonoucího. Nakonec nám Karel Kovařovic ukázal nový americký způsob vytažení tonoucího z bazénu pomocí záchrané desky.

trojrozměrného magnetického pole) vyvinuté společností Physio-Control. Tím nám poskytuje potřebnou zpětnou vazbu. Hloubka a tempo stlačení a uvolňování hrudníku se zobrazují v reálném čase na snadno čitelném displeji. Metronom KPR a pokyny k ventilaci navíc vedou záchranáře k doporučenému postupu. Přístroj lze snadno

Termínová listina vzdělávacích akcí ČOS v I. pololetí 2014

termín	název akce	forma	pořádá
3. 1. – 9. 1.	Instruktoři lyžování, instruktoři snowboardingu	seminář	VSO
10. 1. – 12. 1.	Cvičitelé aerobiku III. třídy (1-14) – 1. konzultace	školení	ÚŠ
11. 1. – 12. 1.	Nejen pohybem živ je Sokol	seminář a setkání	OV
17. 1. – 19. 1.	Cvičitelé ZdrTV II. třídy (2-14) – 1. konzultace	školení	ÚŠ
18. 1.	Cvičíme zdravě II. (901-14)	seminář	VSO
24. 1. – 26. 1.	ZČ pro cvičitele III. třídy (4-14)	školení	ÚŠ
31. 1. – 2. 2.	Cvičitelé aerobiku III. třídy (1-14) – 2. konzultace	školení	ÚŠ
1. 2.	Elixír mládí (5-14)	seminář	ÚŠ
2. 2.	Jóga	seminář	OV
2. 2.	ZdrTV – Lymfodrenáže	seminář	OV
7. 2. – 9. 2.	Cvičitelé RDPD III. třídy (6-14) – 1. konzultace	školení	ÚŠ
9. 2.	ZdrTV – cvičíme zdravě – I. + II. část	seminář	OV
15. 2.	Jak na granty II. (7-14)	seminář	ÚŠ
15. 2.	Aerobik - inspirace do hodin (8-14)	seminář	ÚŠ
15. 2.	Parkour Workshop - Umění pohybu (902-14)	seminář	VSO
16. 2.	Cvičitelé aerobiku III. třídy (1-14) – zkoušky	školení	ÚŠ
16. 2.	Street dance (903-14)	seminář	VSO
20. 2. – 23. 2.	Cvičitelé pobytu v přírodě II. třídy (9-14) – 1. konzultace	školení	ÚŠ+VSO
21. 2. – 23. 2.	Hry a soutěže v zimním prostředí, běžky – II.	seminář	OV
1. 3.	Netradiční hry – Kin-ball, hry s diskem (904-14)	seminář	VSO
8. 3.	Školení rozhodčích pro soutěže předškolních dětí (10-14)	školení	ÚŠ
8. 3.	Velké míče pro malé děti (905-14)	seminář	VSO
9. 3.	Kruhový trénink pro děti (906-14)	seminář	VSO
14. 3. – 16. 3.	Cvičitelé RDPD III. třídy (6-14) – 2. konzultace	školení	ÚŠ
21. 3. – 23. 3.	Cvičitelé ZdrTV II. třídy (2-14) – 2. konzultace	školení	ÚŠ
21. 3. – 23. 3.	Cvičitelé aerobiku II. třídy (3-14) – 1. konzultace	školení	ÚŠ
22. 3.	Parkour Workshop - Umění pohybu (11-14)	seminář	ÚŠ
28. 3. – 30. 3.	Lyžování na pohodu (12-14)	seminář	OV+ÚŠ
4. 4. – 6. 4.	Cvičitelé všestrannosti III. třídy (13-14) – 1. konzultace	školení	ÚŠ
6. 4.	Cvičitelé RDPD III. třídy (6-14) – zkoušky	školení	ÚŠ
6. 4.	Volejbal pro rekreační hráče (907-14)	seminář	VSO
12. 4.	Pohádky v hodinách RDPD I. (14-14)	seminář	ÚŠ
13. 4.	Hudebně pohybová výchova + lidové tance (15-14)	seminář	ÚŠ
25. 4. – 27. 4.	Cvičitelé aerobiku II. třídy (3-14) – 2. konzultace	školení	ÚŠ
30. 4. – 4. 5.	Cvičitelé pobytu v přírodě III. třídy (908-14) – 1. + 2. konzultace + zkoušky	školení	VSO
2. 5. – 4. 5.	Cvičitelé ZdrTV II. třídy (2-14) – 3. konzultace	školení	ÚŠ
16. 5. – 18. 5.	Cvičitelé seniorů III. třídy (16-14) – 1. konzultace	školení	ÚŠ
18. 5. – 19. 5.	Zdravotníci zotavovacích akcí (17-14) – 1. konzultace	školení	ÚŠ
24. 5.	Cvičitelé všestrannosti III. třídy (13-14) – zkoušky	školení	ÚŠ
30. 5. – 1. 6.	Cvičitelé ZdrTV II. třídy (2-14) – 4. konzultace	školení	ÚŠ
30. 5. – 1. 6.	Cvičitelé aerobiku II. třídy (3-14) – 3. konzultace	školení	ÚŠ
31. 5.	Rope skipping (909-14)	seminář	VSO
5. 6. – 8. 6.	Cvičitelé pobytu v přírodě II. třídy (9-14) – 2. konzultace	školení	ÚŠ+VSO
6. 6. – 8. 6.	Cvičitelé aerobiku II. třídy (3-14) – 4. konzultace	školení	ÚŠ
6. 6. – 8. 6.	Cvičitelé seniorů III. třídy (16-14) – 2. konzultace	školení	ÚŠ
7. 6. – 8. 6.	Zdravotníci zotavovacích akcí (17-14) – 2. konzultace + zkoušky	školení	ÚŠ
7. 6. – 8. 6.	Výtvarné techniky a táborové hry (910-14)	seminář	VSO
21. 6.	Cvičitelé seniorů III. třídy (16-14) – zkoušky	školení	ÚŠ
30. 6. – 6. 7.	Prázdninová škola mladých pomahatelů (18-14)	školení	ÚŠ

V termínové listině jsou zahrnuty školení a semináře Ústřední školy ČOS (ÚŠ), významné semináře a setkání odboru všestrannosti (OV) a školení a semináře pořádané vzdělávacím střediskem župy Olomoucké – Smrčkovy (VSO).

PF
2014